

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Uniunea Europeană Creștin Democrată (UECD) și Partidul Popular European (care grupează toate forțele parlamentare de orientare creștin-democrată din Parlamentul European și Consiliul Europei) au organizat între 28 mai - 1 iunie cea de-a treia Conferință, în Slovenia, la Portoroz, având drept temă principală: Obstacle practice în implementarea drepturilor minorităților. Au participat lideri de partid și de opinie din țările Europei de Vest ca Wilfried Martens, fost prim ministru al Belgiei, Wim van Welzen, fost ministru de externe al Olandei, dr. Ludwig Steiner, președintele Academiei Politice, Austria, Paolo Barbì, fost parlamentar european Italia; Hanna Suchocka, fost prim ministru al Poloniei; Ian Carnogurski, fost ministru al Slovaciei; Alois Peterle, președintele Partidului Democrat Creștin din Slovenia; fost ministru de externe, Mate Granic, ministru de externe al Croației; Laszlo Surjan, Ungaria; Tritan Shehu, Albania; Svetlana Spassova, Bulgaria ș.a. din țările Europei Centrale și Orientale. Delegația Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat a fost compusă din Gabriel Tepelea vice-președinte al PNȚCD și Tudor Dunca, deputat, membru al Comisiei de politică externă.

Spre deosebire de participarea la Conferințele din 1991 și 1993 ale UECD când reprezentanții PNȚCD au făcut opinie separată

realităților actuale și nu pe baza unor umbre ale trecutului. Această idee se regăsește în Rezoluția finală formulată astfel: „Reprezentanții țărilor membre ale UECD au atras atenția asupra rezolvării problemei spiritului încrederei și toleranței reciproce și nu pe umbrăle trecutului” (and not on shadows of the past).

Scopul conferinței a fost implementarea practică, în viața de toate zilele, a standardelor internaționale formulate deja cu privire la minorități. Vom enunța, în cele ce urmează, principalele puncte asupra cărora s-a căzut de acord.

Procesul integrării europene oferă cadrul potrivit pentru rezolvarea problemei minorităților, pas cu pas, și pentru respingerea violenței de tipul Bosnia-Herțegovina.

Soluția ideală este de a rezolva problema minorităților în interiorul țării prin dialog, în conformitate cu standardele internaționale. Dialogul este recomandat și între țările care au minorități naționale (ca de exemplu între România și Ungaria). Acordurile bilaterale între state contribuie la crearea unui climat de încredere reciprocă, deoarece intențiile sunt definite cu mai multă precizie ca în declarațiile de ordin general, principal.

Nici o țară nu are dreptul de intervenții în

promova legislația care protejează drepturile minorităților naționale. Ele se vor reuni în 1996 pentru a definitiva un plan de lucru, iar în 1998 pentru a adănci modalitățile de implementare practică.

Revenind la Rezoluția finală a UECD se poate observa că drama bosniacă din apropiere a îndemnat la mai multă precauție în propunerile de reglementare ale problemei minorităților. Se optează pentru soluționarea „pas cu pas”, pentru dialog și acorduri bilaterale între țările vecine care adăpostesc minorități naționale, pentru integrarea mai rapidă în organismele europene - drept cadru potrivit al cunoașterii și apropierii dintre popoare.

Am subliniat la început modalitatea de strecurare a unor date propagandistice împotriva Tratatului de la Trianon. Președintele Partidului Creștin Democrat din Slovacia - Carnogurski a cerut textual „să fie ținut sub control interesul Ungariei față de minorități”, să se renunțe la agitație prin intermediul turiștilor sosiți din Ungaria, la difuzarea unor cărți impregnate de nostalgia trecutului imperiu.

În broșura „Les minorités en Europa Centrale et orientale” editată de Consiliul Europei în 1994, Ungaria și Româ-

Problema minorităților în dezbaterile țărilor membre ale Uniunii Creștin Democratice

la adoptarea Rezoluției finale (fiind vorba de „autonomie” în locul căreia PNȚCD a propus termenul de „descentralizare administrativă” (1991) și de înălțare a statului-națiune prin legăturile de solidaritate și cooperare” (1993) - formulare considerată inadecvată și vagă). În acest an delegația română a semnat, alături de celelalte delegații, Rezoluția finală. Aceasta nu înseamnă că delegația noastră n-a avut obiecțiuni. În ante-proiectul de rezoluție figurau formulări strecurate cu abilitate privind pierderile teritoriale și umane ale Ungariei după Trianon. Citez: „La sfârșitul primului război mondial, de exemplu, a avut loc un partaj al teritoriului și populației Ungariei. Prin Tratatul de la Trianon, semnat în 1920, Ungaria a pierdut o treime din teritoriul său istoric, două cincimi din populația sa dinainte și două treimi din populația maghiară”. Dacă luăm în considerare faptul că la sfârșitul primului război mondial populația maghiară era de circa 7 milioane locuitori, Ungaria ar fi trebuit - conform afirmației că a pierdut „două treimi din populația maghiară”, - să fi avut, atunci, cel puțin 21 de milioane de locuitori de etnie maghiară. Exagerare cu voită tentă propagandistică! Afirmația a fost combătută - alături de delegația română - și de către dl Ian Carnogurski. În consecință, propunerea noastră a fost de a dezbate problema minorităților naționale în lumina

cauza minorităților naționale dintr-un stat vecin. Așa numita „doctrină Kozărev”, potrivit căreia Rusia ar avea datoria de a proteja pe etnicii ruși din fostele teritorii ale URSS, trebuie respinsă, deoarece poate genera atitudini similare.

Minoritățile au în concepția creștin-democrată drepturi egale și obligații egale. Ele trebuie să respecte legalitatea, Constituția și să contribuie la ridicarea nivelului de viață din țara în care trăiesc împreună cu majoritatea.

Drepturile colective ale minorităților n-au constituit obiectul Conferinței șefilor de state de la Viena (Convenția cadru). După Wilfried Martens drepturile colective vor putea fi aplicate într-o Europă federală și nu în cadrul statului național.

Democrația creștină promovează idei politice care nu se limitează la o singură țară sau la o singură națiune. Aceste idei trebuie să fie aplicate ținând seama de faptul că situația minorităților naționale este diferită de la țară la țară, fără a se uita însă că demnitatea persoanei umane se află întotdeauna în discuție.

În perioada de pre-aderare, Uniunea Europeană și țările din Europa Centrală și Orientală trebuie să adâncească colaborarea în domenii ca mediul înconjurător, educație, rețele transeuropene, cercetare și informatizare. Deci există sectoare în care țările din Uniunea Europeană și cele țări din Uniunea Europeană și care țările din Uniunea Europeană pot cele ce așteaptă să fie permise pot deveni actul oficial al integrării.

Partidele Creștin Democratice vor

nia sunt prezentate - nu obiectiv așa cum ar obliga cerințele instituției - ci cu o vădită părtinire. În timp ce despre politica de asimilare a minorităților dusă de maghiari nu se amintește decât în treacăt, fiind vorba doar de minoritatea slovacă după 1945, la capitolul România sunt amintite campaniile importante de asimilare la inițiativa lui Gheorghiu Dej și N. Ceaușescu”, desființarea Universității maghiare Bolyai din Cluj, tensiunea creată de inițiativele lui Gh. Funar etc. O mostră de prezentare care are pe alocuri iz de pamflet. Autorul nu e altul decât Michel Foucher, profesor de geografie la Universitatea Lyon II, invitat special la dezbaterile despre toleranță, desfășurate recent la București.

În concluzie, considerăm că este de datoria Parlamentului și partidelor politice de a-și face simțită prezența la toate reuniunile axate pe problema minorităților pentru a prezenta istoria și realitățile noastre într-o lumină corectă și a combate aserțiunile izvorâte din neștiință sau dezinformare. Aceasta implică o selecție a reprezentanților pe criterii adecvate de cunoaștere a problemei, a unor limbi de circulație și nu doar ale algoritmului de reprezentare al partidelor. În același timp reprezentanții țării noastre la Consiliul Europei și cei ai M.A.E. ar trebui să furnizeze date exacte autorilor desemnați de Consiliul Europei să prezinte trecutul și prezentul din România.

Gabriel TEPELEA

DIN SUMAR

Aritmetica asasinatului politic Mihai Gheorghiu

Dresajul comunist - Teofil Crăciun

Pag. 8-9

Până unde poate ajunge delirul unui condeier? Mircea Vlad

Pag. 11

Satanismul la Mitropolia din Oltenia Petre Mandea

Pag. 15

DIN SUMAR

Constituirea unei filiale zonale a CDR

Duminică 4.06.1995 la Câmpeni, jud. Alba, s-a constituit filiala zonală a CDR, cu următoarea conducere:

Președinte: Dr. Cornel Mucea - PNTCD

Vicepreședinți: Mircea Mihet - PNL; Cornel Bordea - PNTCD;

Secretar: Vasile Gaiță - PNTCD

Președintele este și purtătorul de cuvânt al filialei, iar declarațiile sale se vor lua în consens cu ceilalți membri ai conducerii.

Filiala Câmpeni a CDR este autonomă în ceea ce privește propunerea candidaților de consilieri și primari, listele electorale urmând a fi vizate de către conducerea județeană a CDR Alba.

A plecat dintre noi și Mihai Bădărău

Cu adâncă durere anunțăm plecarea din această lume a lui MIHAI BĂDĂRAU, fostul secretar general al redacției al ziarului „Dreptatea”. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Din rândurile luptătorilor devotați pentru democrație și PNTCD ne-a mai părăsit unul, ing. Paul Vizitiu, consilier municipal la Primăria București. Născut la 6 octombrie 1926 în localitatea Bila din județul Giurgiu, Paul Vizitiu a urmat tradiția familiei și a tatălui său înregimentându-se în PNT încă din 1945. După studii liceale de profil agricol s-a specializat în horticultură și irigații, funcționând ca specialist atât în Ministerul Agriculturii cât și ca

șef de șantier irigații. Și-a desăvârșit studiile de specialitate și peste hotare, în Germania.

A desfășurat o activitate intensă în sectorul IV al Capitalei și în localitățile din județul de origine. A fost vicepreședinte al sectorului IV PNTCD și a fost ales pe listele de consilieri ai Primăriei municipiului în 1992. O boală nemiloasă, un cancer pulmonar l-a răpus în plină activitate.

A avut o atitudine stoică pe parcursul suferinței, refuzând orice altă medicație în afara celor naturiste. Om al pământului, a rămas credincios valorilor creștine și democratice ca toți cei 14 frați și surori din familie.

Dărz, consecvent, onest, devotat, Paul Vizitiu a onorat tradiția vechilor luptători ai partidului.

Despre viața și activitatea sa au vorbit la cimitirul Bellu acad. prof. Gabriel Tepelea, în numele conducerii partidului, prof. dr. Iulian Crețu viceprimar al Capitalei și ing. N. Ipate, președintele PNTCD al sectorului IV și viceprimar al acestui sector.

A fost condus pe ultimul drum de numeroase rude, prieteni și membri ai PNTCD. Odihnească-se în pace!

ANUNȚ

PNTCD - Filiala Brăila anunță Conferința Județeană a organizației pe data de 1 iulie 1995, ocazie cu care se vor face alegeri pentru membrii comitetului de conducere.

Rugăm pe membrii organizației să participe în număr cât mai mare.

Menționăm că de această dată Conferința Județeană a organizației Brăila se va ține indiferent de numărul membrilor ce vor participa.

Relații suplimentare la sediul din str. Mărășești nr. 24.

Flaviu Brezeanu

Convocarea Conferinței Organizației Timiș a PNTCD

Biroul de Conducere, Coordonare și Control al PNTCD a confirmat programarea celei de-a doua faze a Conferinței Județene a Organizației PNTCD Timiș în ziua de 10 iunie 1995, ora 9,30, în Aula Mare a Universității de Medicină.

Conducerea centrală a partidului va delega la acest al doilea tur de scrutin, trei reprezentanți în vederea coordonării lucrărilor. Sunt așteptați la Conferință delegații împuterniciți de către organizațiile locale, precum și delegații de drept, conform statutului. Admiterea în sală a delegațiilor se va face pe baza carnetului de membru PNTCD, cu cotizația achitată la zi.

Biroul de Conducere PNTCD Timiș

Fundația Culturală „Memoria”

instituie un concurs pentru cea mai bună „Istorie a românilor sub regimul comunist (1944-1989)” în următoarele condiții:

Faza I: 1. Întocmirea unui proiect al lucrării, ce va fi supus spre evaluare unei comisii alcătuită din cei mai prestigioși istorici ai țării; 2. Proiectele, care vor purta un motto, vor fi însoțite de un plic sigilat cu același motto în care se vor afla numele șefului de proiect și al colectivului său. De asemenea, proiectul va fi însoțit de un capitol elaborat și redactat. 3. Proiectele trebuie depuse până la 1 august 1995. Ele vor fi expediate prin poștă, cu confirmare de primire, pe adresa Fundației Culturale Memoria. 5. La data de 1 octombrie va fi făcut public rezultatul concursului. 6. Premiul pentru cel mai bun proiect va fi de un

CONCURS

milion de lei, autorii având obligația de a realiza lucrarea în maximum un an. 7. La concurs pot participa numai tineri istorici, inclusiv studenți, până la vârsta de 35 de ani.

Faza a II-a: 1. Proiectul premiat și realizat în termen de un an, adică până la 1 octombrie 1996, va fi tipărit în Editura Fundației Memoria, în limbile română, engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă. 2. Autorii acestei istorii se vor bucura de toate drepturile de autor, conform legii.

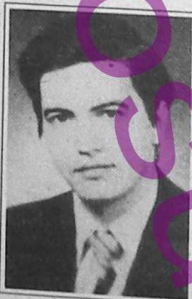
Amănunte suplimentare la sediul central al Fundației Culturale Memoria (str. Intrarea Noptii 7, București, sector 1, cod 78159) sau la sediul redacției revistei „Memoria” (Calea Victoriei 133, București, sectorul 1, tel.: 659.65.63).

Încă o tulburătoare dispariție

Studentul Octavian Georgescu a fost răpit dintre ai săi și din această lume prinucidere, lăsând în urma sa durerea părintelui dl Constantin Georgescu, vechi luptător țărănist care a cunoscut din plin ororile gulagului comunist.

Asemeni tatălui, și fiul era membru militant al asociației „Regele Mihai I” și fusese de mai multe ori ținta unor amenințări.

Până la elucidarea cazului de către organele de anchetă nu ne rămâne decât să deplângem dispariția sa și să ne rugăm la Dumnezeu să-l ierte!

Înființarea Fundației „Horea, Cloșca și Crișan”

Duminică 4.06.95, la Câmpeni, jud. Alba, s-a constituit Comitetul de inițiativă pentru înființarea Fundației „Horea, Cloșca și Crișan”.

Noua organizație are drept scop cunoașterea și actualizarea năzuințelor marilor martiri ai Neamului Românesc prin acțiuni pe plan cultural și social.

Comitetul de inițiativă al noii Fundații numără 28 membri fondatori.

Relații despre Fundația „Horea, Cloșca și Crișan” puteți obține de la dl Vasile Gaiță din Câmpeni, str. Valea Bistrei nr. 34, telefon 065/77.18.78

COMUNICAT

Duminică, 4.06.95, la Baia de Arieș jud. Alba, a avut loc Conferința de alegeri a organizației locale PNTCD.

A fost ales următorul Comitet de conducere:

Președinte: Ing. Nicolae Dragomir
Vicepreședinte: Sing. Vasile Boncuțiu
Secretar: Ing. Ștefan Duc
Membri: Dr. Remus Pop
Ing. Isai Turian

Ne-a părăsit consilierul municipal inginer Paul Vizitiu

Cititorii periodicului „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel. 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând ca periodicul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2,
tel.: 6504125, fax: 6506444,
70179, București, sector 1,

Cont virament nr.:
4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare
computerizată:

Raluca Bobic,
Mihaela Ivan,

Anca Firescu
Tiparul executat la

TIPOREX
Calea Plevnei nr. 114, sector 1,

tel: 637.71.96

Sinteza conferințelor de presă a PNTCD din iunie 1995

5 iunie 1995

Di Radu VASILE a arătat că PNTCD, deși deplânge recentele mișcări greviste care afectează sectoare importante ale economiei naționale, consideră o politică deliberată ce a dus la aceste conflicte, deoarece nu a practicat detenționarea situației prin discuții cu sindacatele și nu și-a ținut promisiunile. Purtătorul de cuvânt al PNTCD a arătat că acest partid nu este interesat de o schimbare de guvern în cadrul actualei coaliții de putere, ci numai în cazul unei modificări reale și radicale a orientării politicii economice, printr-o schimbare a coaliției guvernamentale.

În continuare, Di Gabriel TEPELEA a prezentat câteva din problemele minorităților, desfășurată între 28 mai și 1 iunie la Ljubljana pe tema "Obstacole politice în rezolvarea problemei minorităților", conferință la care a participat o serie de personalități politice din Europa de Vest, Centrală și din Europa de Est. Discuțiile au abordat teme generale europene și regionale, vizând problemele minorităților ce se cer a fi rezolvate în spiritul încrederii și toleranței reciproce. În cadrul Rezoluției finale a acestei reuniuni și data aceasta au semnat-o și reprezentanții PNTCD, sunt enunțate o serie de soluții ale acestor probleme: introducerea tratată, "pas cu pas" a unor reglementări în acest sens, dialog în interiorul țării respective și acorduri bilaterale între state. Di Tepelea a arătat că participanții la această conferință au căzut de acord că nici un stat nu are dreptul de a interveni întru numita "doctrină Kozarev", care susținea dreptul minorităților, respingând așa intervenții pentru apărarea cetățenilor ruși. Di Gabriel Tepelea s-a referit în mod special la intervenția dlui Wilfried Martens, care a vorbit despre o amenințată atât de Europa Occidentală și de Est, cât și de Rusia nu va fi de acord să participe la o conferință în cadrul seminarului de la Bratislava la care participă alături de alți reprezentanți ai Europei Centrale și de Est și la mâine, accelerarea reformei în Europa de Est și alte aspecte ale securității europene.

Di Vasile LUPU a afirmat că Grupul Parlamentar PNTCD îl va invita pe președintele Ion Iliescu să dea o scurtă declarație în fața Parlamentului, în scopul clarificării aspectelor legate de legătura sa cu KGB, ca urmare a ultimilor acuzații apărute în presa română. Di Lupu a arătat că președintele în acest sens, vor avea loc consultări cu celelalte partide parlamentare.

Di Ion Diaconescu a anunțat că miercuri 14 iunie, între orele 15-17, vor avea loc un miting și un marș al CDR prin care se marchează evenimentele din 13-15 iunie 1990.

12 iunie 1995

Di Radu VASILE apreciază că moțiunea PAC privind procesul de integrare nu are relevanță, deoarece se referă la probleme pe care le conține calendarul în curs de derulare al Guvernului. Mult mai important ar fi fost, în opinia liderilor PNTCD, o moțiune de cenzură pe tema situației interne din România. Di Ion DIACONESCU consideră că eșecul din politica externă al actualei guvernări se datorează lipsei de credibilitate a guvernului și unor mari greșeli din politica internă, așa cum a fost, de exemplu, "minerajul" din 13-15 iunie 1990.

Di Radu VASILE consideră că mișcările sindicale anunțate pentru săptămâna aceasta nu vor mai avea dimensiunile declarate, datorită discrepanțelor ce există între liderii de sindicat și simplii membri și deoarece guvernul deține pârghiile de influență.

În ceea ce privește anunțata deschidere din 21 iunie a.c. a Bursei de Valori din București, Di Radu VASILE consideră că acest element esențial al economiei de piață nu va funcționa adecvat din cauza lipsei de transparență și de privatizare a societăților comerciale ce ar urma să fie cotate la bursă.

Di Sorin LEPSA a făcut o scurtă prezentare a proiectului de lege al PNTCD privind pensiile din agricultură ce va fi depus astăzi la Camera Deputaților de către Grupul Parlamentar PNTCD. Propunerea PNTCD urmărește garantarea acestor pensii, luarea în calcul a perioadei de muncă în cadrul fostelor CAP-uri de după vârsta de pensionare și cere ca pensia minimă din industrie să fie acordată și celor care au lucrat în agricultură.

Di Ion RAȚIU a afirmat că moțiunea PAC este utilă deoarece se pot exprima astfel coordonatele principale ale politicii externe, dar este nerealistă, prin formulare, legislația respectivă neputând fi adoptată până la sfârșitul actualei sesiuni parlamentare.

Răspunzând unei întrebări din partea presei, dl Ion DIACONESCU a arătat că nu există prevederi statale care să-l oblige, pe președintele Iliescu să dea o declarație în Parlament în ceea ce privește acuzațiile de colaborare cu KGB. Deci, declarația de săptămâna trecută a domnului Vasile LUPU reprezintă o cerere din partea PNTCD la care președintele României este firesc să răspundă.

Corina TIȚĂ

Di Alexandru Paleologu, invitat de onoare al Organizației Muncitorești Centrale a PNTCD

Joi, 1 iunie, de înălțare, oaspetele Organizației Muncitorești Centrale a PNTCD a fost Di Alexandru Paleologu, care a conferențiat despre "Adevăr, dreptate și bucuriile vieții văzute de pe pozițiile moralei creștine".

D-a și-a început expunerea cu o referire la revoluția franceză, pe care a taxat-o ca nelegiuire, în sensul că aceasta a fost o conspirație (izbitură) prin care s-au răsturnat valorile morale și sociale, fiind de aceea potrivnică ordinii. Pentru că o revoluție răstoarnă ordinea socială cu 180°, ea are drept consecință dezastrul. De aceea orice contrarevoluție este un act legitim prin care, parafrazându-l pe J. de Maistre, oamenii se împotrivesc revoluției, adică neorânduiei. Odată stabilite aceste lucruri, vorbitorul a trecut la revoluția bolșevică pe care o vede ca pe o altă revoluție de inspirație după cea franceză și care și-a împins lucrarea satanică până la forme monstruoase.

În urma revoluțiilor de tipul celei franceze lumea s-a așezat pe un făgaș în care funcționează lupta dintre dreapta și stânga. În vreme ce stânga vrea să răstoarne tot ce e bun, dreapta se preocupă de soarta celor mulți.

"Ambasadorul golaniilor la Paris" a făcut referire la credință ca singura cale de rânduială în societate, iar adevărul, dreptatea, bunurile și bucuriile vieții nu trebuie privite și abordate decât de pe pozițiile moralei ce decurg din credință.

Referindu-se la realitățile sociale și

politice, dl Paleologu a subliniat importanța luptei sindicale, greva fiind instrumentul cel mai eficace de a limita acțiunile puterii. Puterea, de cinci ani încoace, a păcălit lumea și continuă să o păcălească (de fapt o înșală). Dar acest lucru nu poate continua la nesfârșit.

Revenind la subiectul dezbaterii, dl Paleologu a declarat că țelul vieții creștine fiind dobândirea fericirii prin mântuire, acesta nu se poate realiza decât prin mecanismul (subtil) al suferinței. Din fericire incumbă în același timp și iubirea, fără de care nu se poate face nimic: iubirea de semen, de familie, de țară. Dar pentru a ajunge la fericire, trebuie nu numai iubire, ci și înțelepciune, iar frica de Dumnezeu este însă înțelepciune, iar lucrarea lui este dezvăluirea tainei.

În partea a doua a întrunirii, conferențiarul a răspuns la întrebări, cele mai multe dintre ele referitoare la viața politică. Cum dl Paleologu este vestit pentru sarcasmul cu care biciuie prostia și impostura, am reținut una dintre propozițiile caracterizante despre viața politică "tandemul Tokes-Funari este precum vestitul cuplu de comici Stroe și Vasilache de la "Tăpase".

În încheiere, dl Paleologu a atras atenția asupra unui adevăr din viața politică: "Nu cu doctrinele se guvernează, ci cu oportunități". Un adevăr cam trist, dar de care trebuie să ținem seama.

D. BĂNICĂ

Dialog al CDR cu reprezentanții ai societății civile din municipiul Râmnicu Vâlcea

În perioada 3-4 iunie a.c., în municipiul Rm. Vâlcea, s-a desfășurat un dialog între o delegație a CDR constituită din:

- dl Emil Constantinescu - Președintele CDR
- dl senator Radu Vasile - Vicepreședinte Senat
- dl senator Șerban Săndulescu - Președintele Filialei CDR Vâlcea
- dl senator Alexandru Popovici - Vicepreședinte PNL-CD
- dl Paul Păcuraru - membru în Biroul Permanent PNL însoțit de dl. Victor Ciorbea, Președinte CSDR și reprezentanți ai societății civile locale: primari, viceprimari, consilieri județeni și locali, lideri de sindicate, reprezentanți ai sectorului privat, societăților comerciale și bancare.

Principalele probleme abordate au fost:

- autonomia administrației publice locale între teorie și realitate;
- rolul sindicatelor în statul de drept;
- sistemul bancar în viziunea PNTCD și CDR

În sala Consiliului Județean, care s-a dovedit a fi încălzitoare, a avut loc o întâlnire a profesorului Emil Constantinescu, Președintele CDR, cu cetățeni ai municipiului Rm. Vâlcea și ai altor localități din județul Vâlcea.

Dialogul a stârnit interesul vâlcanilor preocupați de probleme sociale, economice și politice ale societății românești.

BIROUL DE PRESĂ CDR

CORNEL POPOVICI STURZA, deputat PNTCD (Caraș-Severin): "România trebuie să se implice în administrarea programelor de mediu"

Ca membru al delegației României la Nairobi (Kenya), dl. deputat C. Popovici Sturza a participat la reuniunea organizată de Consiliul de Administrare a Programelor ONU pentru Protecția Mediului. În cadrul plenului Consiliului și în ședințele de negociere pe grupuri de lucru, delegații României au avut prilejul unor contracte cu efect benefic

pentru sporirea competiției în participarea pe viitor a României la administrarea programelor de mediu.

Personal, dl. C. Popovici Sturza s-a concentrat mai ales asupra grupurilor de lucru formate din reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale, în calitatea domniei sale de președinte al unei astfel de organizații din România.

Cooperarea și privatizarea (II)

Rolul și scopul cooperăției în perioada de tranziție de la economia centralizată la o economie de piață liber concurențială

În condițiile actuale, așa cum se realizează privatizarea (cu hopuri) fără o metodă coerentă (concretă) privind structura economico-juridică a formelor de întreprindere particulară, privatizarea (și obiectivul) nu se va înfăptui benefic în folosul și întru prosperitatea unei clase sociale de mijloc, nici în mediul rural și nici în cel urban.

În condițiile unui „vid” de legislație economică pentru întreprinderea privată: ale unui regim politic încă semi-stabil și ale unui executiv cu putere scăzută de legitimitate, profilul o serie de indivizi sau grupuri fost nomenclaturiste care aproape că formează o „structură socială” minoritară (clientelară) de îmbogății, ce prosperă prin metode pirațerești.

Vânzarea unor proprietăți mici și mijlocii ce nu au aparținut niciodată statului: - proprietăți indivize - are loc de fapt o nouă confiscare de către noul „stat de drept”. Fenomen ce pune în pericol democrația și generează instabilitatea totul grefat pe monstruoasa birocratie rămasă intactă sau aproape intactă.

Ceea ce se practică astăzi în acțiune de privatizare (accelerată, lentă sau mixtă) așa cum a fost și socializarea pentru buna stare a „maselor muncitorești”, o putem denumi ca: economie de piață statal-nomenclaturistă, cu nimic social în esență ei; potrivit-ului-se mai degrabă numele de regim al hoției de „drept”.

În aceste condiții, în care noua structură a proprietății individuale țărănești cu loturi agricole de până la 10 ha, economia agrară a țării noastre s-ar putea dezvolta și prospera numai sub forma de întreprindere asociaționistă de producție, exploatare și valorificare, cu condiția respectării stricte a principiilor de întreprindere cooperatistă: libera asociere, păstrarea dreptului de proprietate cadastral stabilit prin posesia titlului de proprietate individuală, conducere democratică aleasă (un om, un vot, indiferent de aportul social) și totală autonomie față de administrația statului și față de doctrina sau concepția social-politică a partidului aflat la guvernare.

Spre deosebire de actuala întreprindere autonomă tip SRL și care proliferază în actuala economie de harababură, cooperativa prezintă două avantaje: 1. un regim juridic-economic legal, specific unui stat de drept, legea cooperăției din 1938 valabilă și în ziua de azi, 2. reglementările cadrului economic cooperatist - deși suportând o subordonare din partea statului totalitar, au rămas separat de sistemul economiei socialiste de stat. Este adevărat, că prin abuz, fostului INCOOP i-au fost sustrate 634.835 mld lei în favoarea CENTROCOOP-ului de azi, dar ele pot fi returnate printr-o lege.

În cadrul existent al economiei de piață de astăzi (atăta câtă e) având și un cadru legal de ființare și existență pentru orice formă de întreprindere cooperatistă, cooperativa își poate găsi rolul ei firesc numai cu păstrarea strictă a principiilor de bază ale mișcării cooperatiste.

Între cele două războaie, 78,6% din populația activă trăia în mediul rural și numai 21,4% în cel urban (din care 9,8% muncitori industriali). În 1992, raportul este 45,6% în orașe la 28,6% la țară.

Specificăție: În mii ha - % - din care:

	Total	Sector stat %	Sector particular %
Arabil.....	9328,0	1824,3	19,5
Irigabil.....	2929,1	1232,8	42,0
Patrimoniu.....	298,4	78,6	26,4
(viticol).....	288,0	96,0	23,0
(pomicol).....	289,0	96,0	33,2
Pajiști naturale.....	4172,1	2417,1	49,6
		2455,0	50,4

Odată cu intrarea în deplinătatea drepturilor sale asupra pământului, populația rurală va avea nevoie de mijloace tehnice moderne de muncă și producție și o nouă concepție managerială de conducere și formă de întreprindere economico-financiară asociaționistă, pe considerentele arătate de datele statistice, care indică tendința de scădere a predominanței populației agricole, și tendința de scădere, până la dispariție, a unei proprietăți (exploatări) mari agricole. Fenomen de structură economică și demografică semnalat și analizat, încă din 1936, de Virgil Madgearu în studiul său: „Agrarianism, capitalism, consecință și schimbările în starea social-economică a populației

ări după reforma agrară.

Tot din statistici, structura mijloacelor mecanice moderne necesare unei exploatări agricole rentabile în raport cu suprafața unitară ha există arată astfel:

TRACTOARE ȘI UTILAJE MECANICE:

Specificație	INTRĂRI					
	Total (existent)					
Din care	1995	1985	1990	1991	1992	1993
	1995	1985	1990	1991	1992	1993
Tractoare	162.375	14.282	4.851	13.281	12.730	23.985
Stat	31.561	3.750	1.411	1.493	1.692	1.493
Privat	73.840	-	-	10.021	10.021	22.009
Agromec	54.974	10.532	2.256	849	333	284
Combine	35.021	3.944	2.777	848	364	656
păioase	35.021	3.944	2.777	848	364	656
Stat	6.649	802	370	373	85	291
Privat	4.240	-	-	146	254	636
Agromec	24.132	2.842	2.407	329	25	15

Aceste cifre statistice arată și schimbările din structura economiei agrare, dar în ceea ce privește rentabilitatea exploatării proprietăților agricole mici sunt încă foarte slabe.

Pe lângă neajunsul numărului redus al utilajelor mecanice în sectorul privat se mai adaugă și gradul de uzură fizică și morală ce le plasează la limita sau chiar sub limita coeficientului de randament productiv, chiar și de cel mediu.

UZURA - PONDEREA - în funcție de vechime - Cu și peste 5 ani de funcționare

Specificație:	TOTAL: din care			
	peste 8 ani	5-7	3-4	1-2
Tractoare	162.375	45%	12%	16%
Din care				
Agromec	54.974	79%	12%	3%
S.C. capital de Stat	33.561	56%	28%	8%
Privat	73.840	15%	29%	56%

Deși ponderea în funcție de vechime pare că este favorabilă sectorului de producție particulară, datorită costurilor ridicate de întreținere a utilajelor cu o uzură de peste 15-20%, acestea nu mai dau randamentele necesare, iar uzura lor morală le restrâng gama lor de utilizare complexă necesară unei agriculturi intensive.

Se va lucra probabil în viitor cu piese de muzeu. Costurile actuale ale unui tractor de medie putere corespunzător unei exploatări agricole intensive, pentru proprietarii individuali de mică și mijlocie suprafață agricolă și a utilajelor aferente se ridică astăzi la minimum 20 milioane lei, ceea ce înseamnă obținerea constantă a unei producții de: 3.000...3.200 kg/ha, față de ponderea medie a anilor 1993-94 de 2.180...2.200 kg/ha (recolta de grâu). Cu prețurile de achiziționare de stat, și cele ale pieții libere (speculative și nu concurențiale) din actuala noastră economie și cu dobânzile mari percepute la împrumuturile agricole, fie ele și subvenționate, nu se poate ajunge la o rentabilitate în economia agricolă pentru mica și mijlocia proprietate agricolă, ținând seama că durata medie de funcționare rentabilă a unui inventar agricol mecanizat este de cca. 5-8 ani, timp insuficient pentru amortizarea investiției, ca și de consumul necesar propriu al gospodării individuale. Ceea ce rămâne pentru vânzare pe piața liberă nu poate acoperi cheltuielile de exploatare.

În sezonul de recoltare al producției agricole, îndeosebi la cereale (păioase și porumb), când producătorul are nevoie de bani pentru a-și acoperi cheltuielile de producție și pregătirea campaniei viitoare, datorită abundenței de produse oferite pe piață, prețurile obținute sunt mici, pe piața internă, față de prețul mediu mondial, iar pentru exportul din recolta anului curent este necesară o perioadă de maturizare a cerealelor, astfel că producătorul individual are de a face cu o piață liberă competitivă și nicidecum concurențială, producătorul mic și mijlociu agricol nu poate face față situației economice fără o intervenție a statului, sub diferite forme, cum a fost spre exemplu între cele două războaie, îndeosebi după criza economică din 1928-1933, sau după cel de al doilea război mondial, ca fenomen necesar competiției unei economii „neo-liberale” și nicidecum

socializante.

În actuala structură economică a proprietății agricole individuale cu suprafețe predominante de 10-15 ha (75% - 80%) din suprafața agricolă productivă, aceste exploatări individuale sunt sub limita rentabilității economico-sociale, condiții în care sectorul economic agricol al proprietății private nu poate progresa.

În ordinea de drept, care creează și înlesnește o dezvoltare rodnică a vieții economice, statul actual în concepția sa de economie de piață liber concurențială are datoria - neintervenționistă - să asigure și funcționarea (competitivă) a unor forme de întreprindere economice pe baza unei legislații existente, corespunzătoare perioadei de tranziție, cum este întreprinderea economică asociaționistă, cooperativa de exploatare (producție) și valorificare cooperativă de exploatare (producție) și valorificare anterior socialismului totalitar-colectivist a favorizat-o prin măsuri de ordin financiar-fiscal; fără să-i știrbească autonomia prin imixțiuni politice, ceea ce corespunde și programului de redresare economică pentru economia agrară, și în concepția actuală a PNȚCD.

În celelalte state foste socialiste vecine, încă înainte de 1989 au fost permise mici întreprinderi private, astfel că s-a format și o concepție incipientă de mici manageri economici, iar mișcarea cooperatistă cu un sector de activitate restrâns și-a păstrat o parțială autonomie față de politica colectivităților. Țara noastră a fost lipsită de o asemenea posibilitate, așa că, astăzi, acei care conduc încă „cooperăția” caută să-și mențină pozițiile în perioada de tranziție, fiindu-le favorabilă la o serie de „operațiuni manageriale” speculative în folosul unor mici grupuri parazitare.

Dr. Ioan MANOF

BARBU PIȚIGOI,
deputat PNȚCD (Argeș):
„Ce intenție are FPS
cu Fabrica de fibre
sintetice de la
Câmpulung-Muscel?”

Situația dificilă în care se află această societate, precum și problemele sociale acutizate necesită adoptarea de urgență a unui program pentru revitalizarea fabricii. Dl. deputat B. Pițigoi solicită președintelui Fondului Proprietății de Stat, dl. Emil Dima, un răspuns clar cu privire la măsurile preconizate.

SORIN LEPSA,
deputat PNȚCD (Brașov):
„La Râșnov,
primarul vinde
la licitație proprietăți
particulare!”

La Râșnov, oraș din județul Brașov cu peste 20.000 locuitori, Comisia de aplicare a Legii Fondului Funciar nu a înmănat nici un titlu de proprietate, iar primarul, trecând peste hotărârile Consiliului local - și nu pentru prima dată -, a licitat și vândut parcele de teren pentru construcții de locuințe din proprietatea particulară a celor care au fost puși în posesie cu proces verbal.

Dl. deputat S. Lepșa solicită anchetarea acestei situații și comunicarea soluției adoptate.

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ ÎNTRE MIT ȘI REALITATE

Ministerul Cercetării și Tehnologiei are specialiști de marcă ce au elaborat studii pertinente asupra cercetării științifice (CS) și dezvoltării tehnologice (DT). Și totuși, guvernul practică în acest domeniu politica falimentară a acestui sector strategic în procesul de reformă și dezvoltare economică-socială a României. Cauza principală rezidă în legătură strânsă între CS și DT și situația globală a economiei naționale. Un segment important al acesteia, deși este total ineficient, este menținut artificial în viață. El are un corespondent în sectorul CS și DT care este și el ineficient. Pe de altă parte există și domeniul ale cercetării care elaborează tehnologii avansate ce nu pot fi însă preluate de industrie, existând deosebiri majore între microproducție și producția de mare serie. Din punctul de vedere al economiei românești și această cercetare este ineficientă.

Mergând mai adânc în analiza cauzelor eșecului politicii de CS și DT constatăm:

- lipsa unui program național de CS și DT care să reflecte prioritățile reale ale restructurării economice a României în procesul ei de integrare în structurile europene;

- lipsa unei legislații care să ghideze activitatea de CS și DT și să stabilească pragul minim al finanțării ei globale; în momentul de față el nu trebuie să fie sub 1,5% din produsul intern brut, procent care va tinde spre 2%;

- lipsa unei reglementări specifice care să stabilească procentele din fondul alocat unei unități de CS și DT destinate salariilor și dotărilor;

- lipsa analizei de fond a modului în care au fost cheltuiți banii. Se impune crearea unor criterii pertinente de evaluare, din care nu trebuie să lipsească analiza costului pe program de CS și DT comparativ cu alte țări. Întrucât ineficiența poate fi mascată de salariile mici, trebuie folosite în calcul salarii artificiale medii comparabile cu cele din alte țări europene.

Atâta vreme cât axioma „creezi condiții și apoi ceri” nu este respectată, finanțarea CS și DT va fi un sac fără fund. Lipsurile mai sus amintite pot fi ușor corectate. Dar actualul guvern și actuala majoritate parlamentară nu au voința politică de a le rezolva.

Dan CUTOIU
Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară

GAVRIL DEJEU, deputat PNTCD (Sibiu): „Ce soartă vor avea locuitorii din Copșa Mică?”

Întreprindere cu 1900 de muncitori, S.C. Carboșin din Copșa Mică se zbate între reabilitare și închidere. S-au promis de la buget 2,6 miliarde lei, dar s-au dat numai 450 milioane cu care s-au plătit salariile. Considerată, în mod superficial, nerentabilă, instalația de negru de fum a fost închisă, 1650 muncitori fiind trimiși în șomaj.

DL deputat G. Dejeu solicită Guvernului reanalizarea situației în sensul revigorării unității, care poate da dovadă de eficiență.

Pe de altă parte, s-au promis 8 miliarde lei pentru reconstrucția ecologică a zonei. Nici aici promisiunea nu a fost onorată...

Protecția mediului

S.O.S.! Pădurea (I)

Pădurile reprezintă un factor de bază, determinant, al echilibrului ecologic, climateric și hidrologic din natură. Totodată, pădurea este una din componentele fundamentale ale ecosistemelor terestre.

Prin ecosistem se înțelege ansamblul format din biotip și biocenoză în care se stabilesc relații strânse între organisme, cât și între acestea și factorii abiotici lipsiți de viață. Biotopul este mediul geografic în care trăiește un grup de plante și animale în condiții omogene, iar biocenoză reprezintă o asociație biologică de plante și animale aflate într-un echilibru dinamic dependent din mediu.

Locuitorii Terrei depind, printre altele, de pădurile acestea care le oferă lemne de foc, lemn pentru construcțiile de locuințe și industrie, mobilă, celuloză și hârtie, plus pentru alte nenumărate și variate utilizări. Din aceste motive pădurile au fost și reprezintă una din resursele economice cele mai valoroase ale omenirii, de cele mai multe ori, irațional exploatate. Există o strânsă legătură între creșterea demografică, industrializarea unor țări și rapida restrângere a suprafețelor ocupate de păduri sau chiar dispariția lor ca urmare a extinderii suprafețelor agricole și a așezărilor umane.

Despăduririle reprezintă o gravă amenințare pentru sistemele ecologice, pentru fertilitatea și stabilitatea solurilor. Mai mult, despăduririle au efecte nefaste asupra producției de hrană pentru satisfacerea nevoilor populației și animalelor, fie acționând direct asupra ciclurilor hidrogeologice locale, fie lăsând zone întinse de teren degradări sub acțiunea apelor de ploaie și toapă zăpezilor. Prin despădurire, în afară de diminuarea cantității de masă lemnoasă se reduce drastic și lemnul de foc.

Scăderea cantității de lemn de foc va sili populația din multe țări și chiar din țara noastră să utilizeze pentru ardere bălegatul și reziduurile agricole scăzând, în felul acesta, pământul de îngrășămintele naturale organice, ceea ce va avea ca efect obținerea de recolte din ce în ce mai slabe.

În țara noastră, fondul forestier s-a degradat, într-o mare măsură, ca structură, pe vârste și specii, datorită unei exploatare sălbatice, a tăierilor rase cât și a insuficienței mijloacelor de realizare a igienizării și protecției împotriva dăunătorilor. În ultimul caz trebuie amintit că, din cauza restricțiilor impuse importului de pesticide biodegradabile, s-au folosit până în anul 1986 insecticide pe bază de DDT, un produs organoclorurat a cărui utilizare a fost interzisă de legislațiile multor țări.

La exploatarea nerațională a pădurilor trebuie adăugată și degradarea datorită influenței emanațiilor din atmosferă a urmare a activităților industriale (ploi acide, aerosoli de metale grele, pulberi, efect de seră etc) și a dăunătorilor, care afectează 5,5% din suprafața ocupată de păduri. Trebuie subliniat faptul că suprafața pădurilor din România s-a redus, în ultimii 80-90 de ani, de la circa 9 milioane de hectare

la circa 6,37 milioane din cauza tăierilor masive, care au avut loc după primul și al doilea război mondial ca urmare a exportului, în special, de cherestea și de mobilă pentru redresarea economică. În această perioadă, de altfel, și în prezent, lemnul a constituit și este, încă, un produs oferit la export. Unele țări, pentru a-și proteja și conserva pădurile, preferă să fie importatoare de lemn.

Pădurea ocupă circa 27% din teritoriul țării noastre revenind în medie doar 0,28 de hectare pe locuitor, ceea ce reprezintă, la o țară cu relieful nostru, destul de puțin.

Despădurirea fără nici un discernământ a unor suprafețe întinse din zona superioară a unor bazine hidrografice corelată cu folosirea nejudicioasă a unor terenuri agricole au avut un puternic impact negativ asupra surgerii superficiale pe versanți ceea ce a dus la mărirea potențialului torrențial al cursurilor de apă și la spălarea solului fertil. Eroziunea solului în țara noastră se prezintă sub forme diferite și intensități. Zonele cele mai afectate de aceste fenomene se găsesc în Podișul Moldovenesc, în zona de curbură a Carpaților, în Podișul Transilvaniei, în dealurile Lăpușului etc.

Se cunoaște foarte bine că vegetația reprezintă elementul principal care influențează, în cea mai mare măsură, procesul de depozitare al apelor în sol. De asemenea, previne sau poate suprima, aproape în totalitate, fenomenul de torrențialitate sau de eroziune a solului. Toate acestea demonstrează de ce, din cauza suprafețelor reduse de împădurire, au loc inundații mari și

la 4,5 milioane de metri cubi. Se precizează că sunt capacități industriale de prelucrare a lemnului care însumează 22 de milioane de metri cubi pe an, cu mult peste posibilitățile noastre de aprovizionare din resursele interne. Din 1976 până în 1990, deși suprafața pădurilor cu rol de protecția apelor s-au menținut numai la 17%.

Aceste suprafețe sunt foarte mici pentru scăderea debitului de aluviuni transportate de cursurile de apă. Mari suprafețe de pădure aflate în bazinele hidrografice ale râurilor Argeș, Bârlad, Olt, Trotuș și altele nu au fost trecute în regim de protecție.

Pădurea este importantă și prin faptul că are o putere de regenerare a mediului de 3-5 ori mai mare decât a oricărui sistem natural.

Din cauză că nu s-au retrocedat terenurile aflate în patrimoniul agricol către silvicultură nu s-au putut executa în totalitate lucrările de combatere a eroziunilor în adâncime și a torrenților.

O altă cauză a distrugerii fondului forestier îl constituie pășunatul în păduri impus în ultimii ani și care s-a extins pe o suprafață de circa 3 milioane de hectare (jumătate din suprafața pădurilor). Acest pășunat a dus la mari pagube prin distrugerea solurilor și la extinderea fenomenului de uscure prematură a unor păduri de stejar de o suprafață de circa 350.000 de hectare. Nici zona montană nu a fost cruțată de distrugeri. Dispariția inepenișului în unele zone a dus la declanșarea unor puternice eroziuni.

Arborii, în decursul evoluției s-au adaptat la variații înguste de temperatură și umiditate. Dacă

frecvente în bazine hidrografice ca Bârlad, Bahlui, Jijia, Târnava, Prahova și altele cu efecte de torrențialitate ridicate și eroziuni ale solului pe suprafețe extinse.

Pe clasă de vârstă la pădurile din țara noastră se constată un dezechilibru. Preponderentă este pădurea tânără, iar pădurea exploatabilă, cu o vârstă de peste 80 de ani are un deficit de 500.000 de hectare, care se reflectă în penuria de material gros pentru cherestea și furnire pentru industria mobilă.

Prin exploatarea masivă a pădurilor în perioada 1951-1989, când s-au exploatat în plus 134 de milioane de metri cubi de lemn, inclusiv din bazinele hidrografice, unde se impunea o protecție specială a apelor și a solului, în prezent tăierile anuale au scăzut

temperatura crește cu 10°C pe deceniu din cauza efectului de seră (Dreptatea, seria a V-a, nr. 72, 1995, p. 14) la latitudini medii și înalte, vom asista la o mutare a zonelor cu vegetație mai spre nord cu circa 100-160 de kilometri. Din nefericire ecosistemele terestre nu pot migra atât de repede. În acest caz un mare număr de arbori vor dispărea în mod inevitabil, iar speciile adaptate nu vor putea înlocui imediat arborii distruși. În timpul unui astfel de scenariu pădurea ar dispărea pe mari suprafețe, iar prin putrezirea sau arderea acesteia se va degaja în atmosferă o mare cantitate de dioxid de carbon, ceea ce va contribui din plin la încălzirea atmosferei, respectiv la efectul de seră.

Corneliu-Anton COCIAȘU

Europa de mâine în viziunea lui Wilfried Martens

În discursul intitulat „Lărgirea Uniunii Europene și protecția comunităților naționale în Europa”, dl Wilfried Martens, fost prim ministru al Belgiei, ironizează suficiența cu care unele persoane din Vest au privit problemele europene după terminarea războiului rece și prăbușirea comunismului. S-a crezut la început că odată cu victoria asupra comunismului oamenii din Vest vor putea asista ca „spectatori” la derularea evenimentelor. În realitate problema care se impune este complexă și nouă: este vorba de o redefinire imperativă a Uniunii Europene atât din punct de vedere geografic cât și spiritual. Un prim pas este cel întreprins de Papa Ioan Paul II în scrisoarea sa apostolică „Orientala Lumen” din 2 mai care invită propria sa biserică să susțină reînnoirea spirituală spre Est, făcând apel la „reunificarea Bisericilor din Est și din Vest într-un continent reîncreștinat.”

Prioritatea rămâne - după W. Martens - desăvârșirea și extinderea unei ordini juridice europene bazată pe principiul solidarității. Acest obiectiv politic de integrare este, pentru toți creștin-democrații, prioritar. Acesta înseamnă că pentru creștin-democrați obiectivele de ordin economic ca și alte obiective vor fi subordonate obiectivului juridic și că statutul U.E. nu poate rămâne la cel actual doar de mare putere economică.

Europa trebuie să redevină subiect și nu obiect al istoriei mondiale, iar instituțiile U.E. trebuie racordate în așa fel să nu fie subminate de rivalități naționale, de interese divergente. Sfârșitul polarității Est-Vest ca și incontestabila orientare americană

înspre Pacific, obligă U.E. să-și asume o parte din responsabilitățile Americii în și pentru Europa. Dimensiunea politică a Uniunii nu trebuie deci să fie inferioară celei a S.U.A.

Definirea frontierelor U.E. nu poate fi realizată pe criterii geografice, ci pe criteriul acceptării statelor candidate a unei astfel de idei despre Europa. „Orice stat european dispus să abandoneze în favoarea Uniunii anumite competențe și care îndeplinește, de altfel, condițiile de adevănată necesare, are dreptul de a fi integrat în U.E.” - precizează W. Martens.

O problemă specială e aceea a Rusiei, care, ca mare putere, nu ar putea face parte din această mare formațiune, adică din U.E. Dar situația se poate schimba. În conformitate cu legile geopoliticii se poate întrezări că în viitor amenințările la adresa Rusiei nu vor veni din Europa ci din Est, din China și probabil, înainte de aceasta, din Sud, de la un islam care se radicalizează din ce în ce mai mult”. Potrivit opiniei lui W. Martens, o Rusie care se va încadra în ordinea democratică și constituțională nu va considera Europa un dușman ci un adevărat hinterland. O astfel de Rusie va permite Uniunii Europene să se întindă spre Est, iar imensele resurse ale Siberiei, răvnite de vecinii din Sud, ar putea deveni o importantă rezervă strategică pentru Europa.

Doar din perspectiva unei integrări a spațiului rus într-o viitoare U.E. ar putea fi luată în considerare adeziunea Ucrainei și/sau Bielorusiei. „Dacă Europa vrea să existe în secolul viitor ca mare

putere integrată, atunci obiectivul nostru este instaurarea unui spațiu integrat de la Dublin la Vladivostok”. Nici mai mult, nici mai puțin. Numai așa se va putea vorbi de o Europă puternică.

G. T.

Puterea politică fără morală și Dumnezeu este dușmanul omului

Suntem adepții fermi ai moralei care trebuie să fie aceeași - unică temelie al convingerilor politice, valorilor fundamentale, responsabilităților și acțiunii. Morala convingerilor pe care o împărtășim este baza opțiunii noastre pentru doctrina creștin-democratică, valorilor filozofice, politice și sociale. În lumina aceleiași morale a convingerilor, ne asumăm responsabilitatea rezultatelor, consecințelor deciziilor noastre. Înscriindu-ne în câmpul politic, alegerea mijloacelor, acțiunile pe care le întreprindem trebuie să răspundă unor cerințe concrete, fără însă să lezeze principiile etice. Lupta politică nu trebuie să se asemene unui război „total”, ci unei competiții care se duce după norme democratice și morale.

PNȚCD nu înțelege decât în acest mod să-și elaboreze doctrina, deciziile și împlinirea acțiunilor politice. O unică morală pentru convingeri, responsabilități și acțiuni! În virtutea acestui crez al moralei unice, urmează să se perceapă, să se analizeze activitatea forțelor politice din România. Gândind în acest fel dăm glas nu numai imperativelor morale dar și datoriei privind respectarea democrației, persoanei umane, a cetățenilor acestei țări, rațiunii noastre ca partid în România.

Partidele puterii tranziției mimizează convingeri democratice, adoptă decizii pentru care nu își asumă responsabilitatea consecințelor acestora, folosesc acțiuni, mijloace potrivnice legii, constituției țării. Pe scurt, Puterea actuală este amorală, fără nici o morală. Această opinie derivă din însăși activitatea pe care o desfășoară această putere.

Să evidențiem câteva din aspectele activității puterii care confirmă cele de mai sus. Puterea refuză cu obstinație să pună capăt nelegiuirilor comuniste; întârzie legiferarea obligării demnitarilor, parlamentari, miniștri, prefecti etc. să-și declare averile, lăsând, cu premeditare, câmp larg corupției. Parlamentarii pot fi în același timp miniștri și membri în diverse consilii de administrație, îmbogățindu-se și primind „apar-

tamente” în mod fraudulos. Din dorința de a acapara toate instituțiile statului, prefectii suspendă din funcție, în mod abuziv, primarii opoziției. Se folosește toată gama de intimidări și presiuni, calomnii, șantaje asupra unor persoane cu funcții publice pentru a fi aserviți puterii. Este cunoscută de asemenea campania permanentă de compromitere a opoziției.

Lipsa de responsabilitate a partidului de guvernământ este arhicunoscută. Deși la putere, PDSR și celelalte partide care îl susțin, nu vor să-și asume responsabilitatea deciziilor și acțiunilor lor, care au dus țara la dezastru economic și social. Răspunderea este a opoziției, fiindcă nu lasă Puterea să „lucreze în liniște”!

Puterea, PDSR, proclamă drept convingeri, valori, egalitatea, „justiția socială”, în timp ce cultivă cu mare hărnicie inegalitățile economice, lăsând frâu liber speculei, ilegalităților, jafului. Puterea actuală este făuritoare oligarhiei, a prapăstioaselor inegalități sociale și economice din țara noastră. Singura preocupare a partidului de guvernământ este de a rămâne în scaunul puterii prin toate mijloacele. Puterea una vorbește, alta face și alții trebuie să răspundă pentru deciziile și acțiunile sale politice contrare intereselor cetățenilor. Puterea politică fără morală, fără Dumnezeu este dușmanul omului! La acest adevăr grupul de oameni, cinstiți, patrioți din sânul puterii actuale din România, trebuie să reflecteze cu responsabilitate și să nu se lase târați pe drumul „desăvârșirii” dezastrului țării, de către oameni fără nici o morală.

Trebuie să perseverăm pentru instaurarea în România a unei morale, a unor norme de conduită în spiritul moralei creștine. Pentru aceasta se cer sacrificii, dăruire de sine pentru victoria binelui. Să nu uităm că pentru a învinge trebuie să iubim binele și să urâm răul!

Grigore LĂPUȘANU - TRANSILVAN

CEEA CE TREBUIE SCHIMBAT

Ce dacă au adus economia națională în pragul falimentului, în numai 5 ani de guvernare? Ce dacă a nu știu căta avalanșă a prețurilor, recent declanșată, va afunda și mai mult în sărăcie marea masă a românilor? Ce dacă vulcanul revendicărilor sociale a început să erupă tot mai des și tot mai violent? „Câinii latră, caravana trece” pare a fi dictonul favorit al d-lui Iliescu și al PDSR-ului. Poate tocmai de aceea, în ultima vreme, caravana pedeserită cutreieră țara în lung și-n lat, în vasta acțiune „Municipiul”. Neavând ce să mai ofere unui electorat sătul de promisiuni mincinoase și de lipsa unei cât de mici îmbunătățiri a nivelului de trai, d-nii Iliescu, Năstase și Văcăroiu s-au gândit că poate reușesc să-l mai amăgească încă o dată, gâdilând orgoliile locale. Iar un primar de

municipiu, cu un salariu crescut corespunzător cu noul rang al localității pe care o conduce, va fi și mai cooperant cu actuala putere, atunci când va sosi momentul alegerilor din 1996.

Nu știu cât va ține de foame mândria de a fi locuitorul unui proaspăt municipiu. Un șomer din Pașcani este tot mai șomer, chiar dacă acum orașul lui a devenit municipiu. Iar carnea, pantofii, benzina, cota de întreținere și bilețul de autobuz vor continua să se scumpească și la Câmpulung Muscel și în celelalte orașe preschimbate în municipii. Ceea ce trebuie schimbat, ceea ce este cu adevărat necesar a fi schimbată, e actuala putere politică. Anul 1996 va putea fi atunci, în sfârșit, anul de început al schimbării în bine și pentru noi, românii.

Dănuț POPA

M.S. Regina Ana a României în vizită particulară în România

Bucureștii, Ardealul și Iașiul vor constitui etapele vizitei particulare pe care Majestatea Sa Regina Ana a României o întreprinde în perioada 20-27 iunie 1995. Sosind la București în după-amiaza zilei de 20 iunie, Majestatea Sa va pleca seara, cu trenul, la Arad. Pe 23 iunie Regina va asista la concertul susținut la Iași de maestrul Dan Grigore în beneficiul Fundației Principesa Margareta, urmând a se întoarce la București pe 27 iunie, pentru a pleca spre Versoix.

După cum informează Agenția ARPress, Ambasada României de la Berna a acordat, deja, vizele necesare, atât Majestății Sale cât și persoanelor din suita: Mihai Ricci, secretarul particular al Regelui Mihai I, Irina Ricci, doamna de onoare a Reginei, și Oeorghe Antonade, șef onorific al Casei Regale (N. D.)

SERGIU RIZESCU, deputat PNȚCD (Argeș) „Statul de drept sau statul de drepti?”

În ultima vreme, Parlamentul României tinde să redevină un fel de Marea Adunare Națională, într-atât majoritatea se socotește unica deținătoare a adevărului și dreptății, respingând - uneori chiar cu ostilitate - orice altă părere. Pe de altă parte, organul legiuitor este pus în fața faptului împlinit prin excesul de ordonanțe guvernamentale.

Opoziția parlamentară, deși se zbate să mai atenueze caracterul nedemocratic al unor legi devine, vrând-nevrând, părtașă la dezastrul țării. Păi dacă așa stau lucrurile, va mai deveni România un stat de drept sau va (re)deveni unul de drepti? Asta să fie soarta veșnică a românilor?

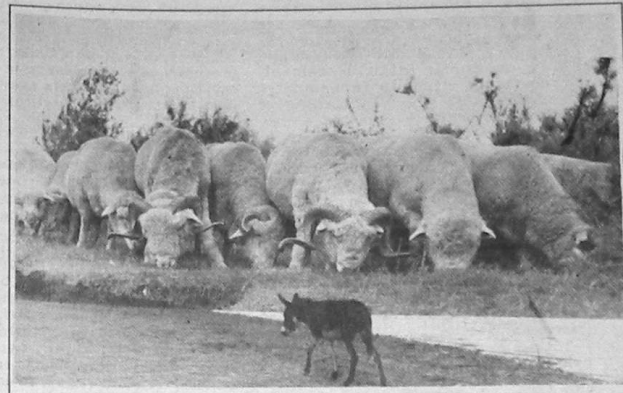
O NECESITATE STRINGENTĂ: Zootehnicizarea agriculturii românești

Asigurarea prosperității gospodăriei țărănești a stat și rămâne în centrul politicii PNȚCD pe care o promovează la sate, istoria, atât cea antebelică cât și cea postbelică, dar mai ales perioada postdecembristă din ultimii 5 ani, ne-a demonstrat că politica agrară predominant cerealică este falimentară atât pentru gospodăria producătorului cât și pentru economia națională în totalitate. Aceasta, pe de o parte datorită numărului mic al mijloacelor mecanice care să asigure însăși mântuirea, întreținerea și recoltatul cerealelor în timpul optim și, în consecință, a producțiilor mici la hectar, cât și valorificării la prețuri mici a acestor produse, atât în țară cât și la export.

Modul cel mai economic și rentabil de valorificare a pământului și a energiei umane (aproximativ 50% din populația țării trăiește la sate) este prin zootehnicizarea agriculturii, idee promovată încă din perioada antebelică de către fondatorul zootehniei moderne în România, profesorul G.K. Constantinescu, directorul Institutului Național Zootehnic. Prin zootehnicizare înțelegem creșterea ponderii producției zootehnice din totalul producției agricole la peste 50%, deoarece, conform ve-

mai multe oi și mai mulți cai de tracțiune care consumă și valorifică superior furaje fibroase provenite de pe pajști naturale (de care țara noastră dispune din belșug) sau artificial plante de nutreț anuale și foarte puține cereale. Leguminoasele furajere perene și anuale pot intra într-un sistem de asolament pe suprafețe mai mici sau mai mari (în funcție de mărimea proprietății sau a felului acesteia și aprovizionarea solului cu azot pentru următoarele culturi, fără a se mai recurge la îngrășămintele minerale poluante. În plus, animalele ierbivore produc cantități mari de bălegar, care, împrăștiat organizat pe teren, conduce la obținerea de recolte sporite, fără poluarea mediului ambiant. De asemenea, unele ierbivore sunt excelente animale de muncă, de al căror aport nu ne putem lipsi în perioada actuală.

Pe lângă creșterea animalelor, gospodăria țărănească trebuie să cultive, în funcție de zonă și posibilitățile de valorificare, mai multe plante industriale (sfecla de zahăr, floarea soarelui și plante pentru fibre textile), legume, cartofi, pomi fructiferi și viță de vie, care necesită un volum mai mare de

constată la unele sate o specializare extrem de profitabilă, datorită intensivării producției (ex. Com. Bercești pentru producția de lapte în care sunt gospodării cu 3-5 vaci, com. Vidra pentru producția de legume, satul Copăceni pentru producția de cășuni și exemplele pot continua). De cele mai multe ori, specializarea producției se manifestă între gospodării. Gospodăriile țărănești din jurul orașelor care cultivă cereale pe majoritatea suprafeței de teren arabil pe care-l dețin, vor avea din agricultură profitul cel mai redus. Aceste gospodării sunt de obicei deficitare în mâna de lucru sau posedă și alte surse de venituri mai substanțiale.

Satele de la câmpie, la distanțe mari de orașe trebuie să înființeze întreprinderi industriale mici, de prelucrare a producției gospodăriei țărănești, cum sunt morile, brutăriile, fabricile de paste făinoase, de bere sau de conserve de legume și fructe, fabricile de lapte și de industrializarea cărnii, de dimensiuni mici. Aceste unități industriale trebuie să aibă acționari pe majoritatea furnizorilor de produse, astfel ca o parte din câștigul realizat prin vânzarea produselor prelucrate să se întoarcă la producători. În același timp, în aceste unități va lucra cu multă eficiență o parte din forța de muncă disponibilizată de întreprinderile industriale de la orașe.

Satele de deal, la distanțe mari de orașe, având dezvoltate agricultura și viticultura, trebuie să înființeze și unități industriale mici, de prelucrare industrială a fructelor și a strugurilor, cu aceleași caracteristici ca în zona de câmpie. Zona de deal din țara noastră, predominantă ca întindere, se pretează foarte bine pentru dezvoltarea zootehniei. Deja în momentul de față, în multe județe din Transilvania și din nordul Moldovei există o producție bună de lapte. Acest produs prelucrat pe loc, în unități industriale de dimensiuni mici și transformat mai ales în produse fermentate, ar putea fi ușor de valorificat pe piața internă a marilor orașe sau la export.

Satele de la munte, la distanță mare unele de altele, trebuie în primul rând ridicate din punct de vedere al nivelului de civilizație prin asigurarea de drumuri, curent electric, școli și dispensare umane și veterinare. În același timp, gospodăriile țărănești vor dezvolta

BARBU PIȚIGOI,
deputat PNȚCD
(Argeș):

"Între vorbe și fapte: se aprobă creditarea subvenționată a țăranilor, dar nu se întocmește documentația necesară!"

În baza legii nr. 83/1993, urmează a fi acordate și în 1995 credite cu dobândă subvenționată producătorilor agricoli. Dar, în plină campanie agricolă documentația necesară creditării zace pe la Ministerul Agriculturii pentru avize și alte aprobări... Ca deputat ales de argeșeni, dl Barbu Pițigoi solicită urgentarea acordării acestor credite.

zootehnia și în mod deosebit creșterea animalelor de lapte (vacii, oi, capre) și industria locală de prelucrare a lemnului. În satele electrificate și cu drumuri amenajate se vor înființa și unități industriale de prelucrare a laptelui, a cărnii și a lânii. În aceste zone, fără intervenția statului și a administrației locale în vederea creșterii nivelului de civilizație al locuitorilor și al creării de facilități inițiative particulare de a înființa unități industriale mici, vom asista în următorii ani la depopulare masivă.

dr. Dan CONSTANTINESCU

Propuneri de afaceri

Dl. Matei Leac, agricultor din comuna Beliu nr. 495, jud. Arad, cod 2856, posesor al unui teren intravilan în suprafața de 60 acri, solicită asocierea cu un partener străin în vederea construirii și punerii în funcțiune a unei mori de măcinat grâu.

Oferă terenul, materialele de construcție și o parte din capital, partenerul urmând să intre în afacere cu utilajele de morărit necesare. Doritorii se pot adresa dlui Matei Leac la adresa mai sus indicată.

chiului proverb românesc, „numai cu vitele vom scoate sărăcia din casă”.

Suprafața arabilă cultivată cu plante de nutreț trebuie să crească de la 14,6% cât a ajuns în 1994, la peste 20%, iar suprafața cultivată cu oleaginoase și leguminoase să crească de la 7,8% la peste 14% cât era în 1989, în mod deosebit prin creșterea suprafețelor cultivate cu soia. Din semințele de soia, după extragerea uleiului rezultă șrotul, care este cel mai bogat furaj în proteine atât de necesare în hrana tineretului animal, a păsărilor și a vacilor de lapte.

Zootehnicizarea agriculturii în etapa actuală nu se poate face prin sporirea efectivelor de porci și păsări crescute în sistem industrial în societăți comerciale care produc la un preț de cost ridicat și ale căror produse stau în depozite, datorită puterii de cumpărare scăzute a populației și a importurilor masive de astfel de produse care se vând la un preț mai mic. Zootehnicizarea agriculturii trebuie să se realizeze de către gospodăria țărănească care să crească mai multe vaci și bivolițe,

muncă manuală decât cultura cerealelor, precum și mai multe cunoștințe. Rolul inginerului agronom este deosebit de important în perioada actuală pentru răspândirea și aplicarea celor mai recente cunoștințe în aceste domenii. Inginerul zootehnicist trebuie să se ocupe de stimularea gospodăriilor de a crește animale de rasă cu productivitate ridicată și nu numai ierbivore, ci și porci și păsări care să producă ouă și carne de calitate superioară celor provenite din complexe, cât și valorificarea superioară a acestor produse. Doctorul veterinar, pe lângă răspunderea cunoștințelor de zootehnie, trebuie să asigure în plus sănătatea animalelor din gospodării și controlul calității produselor animale, pentru prevenirea bolilor transmisibile la om. Direcția de dezvoltare a satului românesc depinde foarte mult de poziția geografică pe care o are. Satele din jurul orașelor cu deșeuș asigură pentru produsele alimentare proaspete, trebuie să producă intensiv fructe, legume, fie lapte, fie fructe. Se

Aritmetica asasinatului politic

(note despre regimul de tranziție Iliescu)

Evenimentele din decembrie 1989 au pus și pun o mare problemă a societății contemporane: puțină unor fărâșite dintr-un număr infim de oameni, raportat de exemplu la populația României, de a organiza, controla și decide mișcări sau evenimente politice importante capabile să antreneze mari mase de oameni în acțiuni al căror tel final este în ultimă instanță o enigmă.

Această capacitate efektivă, politică, logistică, economică etc. este una dintre cele mai înfricoșătoare caracteristici ale unei societăți contemporane, în speță ale României. Trebuie să subliniem că astfel de operațiuni nu au mai fost și nu sunt apanajul exclusiv al regimurilor comuniste, astfel de acțiuni constituie activitatea cotidiană a tuturor serviciilor secrete sau oculte.

Ceea ce mă interesează, ca cetățean de rând al unei societăți, este faptul fundamental că pot oricând deveni un pion, o piată într-un joc girat de oameni care îmi cer votul, cu zămbete largi, o dată la patru ani. Ceea ce trebuie înțeles este incapacitatea societății de a deține la timp pârghiile de control și de anulare a unor astfel de evenimente, incapacitatea mea ca

asa, liberă, democratică și suverană. La aproape o lună după alegerile din 20 mai, guvernul Iliescu provoacă sau dimpotrivă era de făcut față unei provocări care se soldează cu acțiunea armată a unor forțe care asasinază în plin centrul Bucureștilor oameni nevinovați.

Faptele sunt clare: 13 iunie - o acțiune în forță a poliției lui Chițac pentru „curățarea” Pieții Universității; lupte de stradă; poliția se retrage din fața autobuzelor cu care venise; areștări; bătăi; centrul rămâne „ocupat” de grupuri cu o componentă eclectică; studenții din Facultatea de Limbi Străine decid să rămână în universitate peste noapte; sunt martorii măcelului făcut de militari (oameni înarmați și îmbrăcați în combinezoane fără însemne clare și specifice); în dimineața de 14 iunie, minerii ajung în centrul Bucureștilor - devastează, arestează, bat,ucid (există declarații în acest sens) ș.a.m.d.; în aceeași zi președintele ales se solidarizează cu „efortul” militarilor și minerilor; cu toate acestea într-un discurs al acelor zile va critica atitudinea pasivă a Armatei care nu înțelege să își desfășoare forțele împotriva unor civili.

Revoluția minerească din 13-15 iunie 1990 a reprezentat, cel mai probabil, o demonstrație de forță a regimului împotriva oponenților. Să ne înțelegem bine: este vorba de oponenții din interior puterii de abia constituite.

Piața Universității a fost un fenomen unic în istoria modernă a României, dar nicidecum nu a creat probleme nucleului dur al puterii post-decembriște. Și asta pentru simplul motiv că nu avea cum.

Mișcarea Pieții Universității nu a fost o mișcare politică, de luptă politică, ci de afirmare a unei generații, a unui crez, un tribut plătit celor rămași nemișcați pe caldarâmii pieții în decembrie '89.

Fiind participat la ambele evenimente situate la interval de șase luni pot afirma că elementele comune ale ambelor situații sunt: 1. manipularea; 2. asasinatul. Voi insista în această analiză asupra celui de-al doilea factor comun.

Orice folosire a muniției de război împotriva unor civili neînarmați nu poate fi calificată decât asasinat. Chiar dacă, prin absurd, autoritățile ar fi fost îndreptățite, în noaptea de 13-14 iunie să folosească forța, în asasinarea demonstranților era forma pe care trebuia să o ia violența „legală” a elementelor de ordine înarmate. Eu însumi am ajutat la îmbracarea unui cadavru (omul fusese ucis cu un gontă tras în mijlocul frunții) într-o ambulanță a Organizației „Medecins sans frontières”. Mai rămâne de explicat adjectivul din titlu: politic. Într-aga desăsurare de forțe din iunie 1990 a fost un act de terorism politic. Deloc paradoxal pentru comunisti - statul a fost agentul terorii, iar singura motivație este cea politică - cucerirea și consolidarea pe calea violenței armate a puterii politice.

Caracterul aberant al acțiunii este susținut și de faptul că FSN-ul era totuși câștigătorul cu o majoritate absolută a alegerilor. De aceea singura explicație, în afara patologicului, este că criza a survenit în interiorul puterii, iar demonstrația de forță a avut scopul unic de a demonstra tovarășilor de drum caracterul definitiv al preluării puterii de către echipa Iliescu - Roman. Nimeni din afara aparatului nu avea puterea de a provoca o astfel de criză, cu atât mai puțin cei care făceau greva foamei și care au fost spulberați de-a dreptul de poliție.

În 13-15 iunie s-a perpetuat în modul cel mai violent și vinovat caracterul terorist și anti-național al puterii comuniste instaurate în 1947. Că acești oameni au primit un mandat public

rezultat din alegeri e un fapt care ține de rezultat tragic al acestui popor, dar că nimeni, nici o forță politică, nu reușește să pună în termeni reali problema responsabilității acestora pentru fapte petrecute la lumina zilei este deja absurd.

Ion Iliescu este, să sperăm, ultimul ocupant sovietic în România. În fața destinului implacabil nu putem decât să ne plecăm.

Politica ocupantului nu s-a schimbat cu nimic; au venit cu o strategie a ruinei și a disoluției. Iunie 1990 demonstrează încă o dată, dacă mai era nevoie, programul violenței absolute, al terorii pe care comunismul l-a pus în operă împotriva omului și al nașunilor. Poporul român i s-a înscenat prematur trezirea și starea de veghe - în decembrie 1989 - tocmai pentru a nu putea ajunge cu adevărat la puterea vechei asupra propriului destin. Cu toții suntem victimele unui joc manevrat de paiațe groțesti.

Poporul român sângerează de jumătate de veac neîntrerupt; oare aceasta să fie misiunea sa?! Tot ceea ce a avut mai bun a fost ucis sau înlăturat - oameni și opere. Când vom avea oare parte de harul clipei în care toate acestea se vor fi sfârșit? Când vom vedea, față către față, dreptatea neamului românesc? Când vom putea fi liniștiți că ticăloșii acestui neam stau acolo unde le este locul?!

Trebuie să înțelegem că violența comunistă este programatică și se desfășoară întotdeauna cu un scop precis. Lenin în „Statul și Revoluția” pune bazele teoriei violenței „legitime” a statului comunist împotriva societății civile - în fapt programul terorii desăvârșite împotriva omului. Regimul Iliescu este urmașul fidel în teorie și practică al regimului sovietic. Tehnicile violenței sunt aceleași și au același scop - supunerea necondiționată a societății în fața dictatului minorității comuniste. În fața acestui complex societatea românească, s-a dovedit, este încă total nepregătită. Evenimentele din iunie 1990 au demonstrat cu tărie că nici societatea civilă și nici clasa politică românească nu au fost și nici nu sunt încă pregătite să lupte împotriva acestor forțe concrete și organizate în scopul demerji pârghiilor esențiale în stat.

Politica regimului Iliescu este o politică a violenței organizate politic, cultural, social și economic împotriva poporului român cu singura miză: a ruinei naționale, a ingenuchierii depline a României. Această politică este construită pe un miez al violenței originare împotriva ordinii creației.

Mihai GHEORGHIU

cetățean de a-i face pe aleși sau numiți să mă respecte ca persoană, ca om - fiind pe care Kant o considera de-a pururea scop și nu mijloc.

Democrația este pândită de multe erori, una dintre cele mai înfricoșătoare este tocmai aceasta: ca sub machiajul unui democratism lucitor puterea politică să fie confiscată de minorități capabile să manevreze un mecanism grotesc și aberant.

În lumea contemporană, dominată de invenția tehnologică, barbaria se rafinează și se „re tehnologizează”. Cercetările care se desfășoară pentru perfecționarea tehnicilor de control psihic la distanță, de influențare subconștientă și inconștientă a diverselor persoane sau grupuri sunt focare de idei și comportamente politice extrem de periculoase. Alianța dintre politică, barbarie și tehnologie este o dimensiune explozivă a societății contemporane.

Dacă evenimentele din „decembrie 1989” au avut loc într-o țară comunistă, totalitară, evenimentele din 13-15 iunie 1990 au avut loc într-o Românie, nu-i

Sâmbătă, 3 iunie... Domnului și... românii a... Maubage, lângă frontiera... orașului se află un... românii, căzuți în primul... La ora 12, a început... întretinut cordial cu... tinerilor ce dorm în... roșii au fost plantați pe... s-au rostit rugăciuni... Deoarece pelerinajul... Foșilor Detinuți Politici... fost deținut politic a... Gyr, din care citez o... Morminte vechi, morm...

Pelerinaj român...

țară/ Vă regăsim mereu... În mijlocul carului... fost fixată stema regală... sine Deo”, iar dedesubt... din spatele monument... românesc și francez.

Ne-am despărțit de... călduros pentru grijă... promițându-le că vom... în cimitirele din Nordul... Cinstesc poporulul fran...

Am plecat apoi la Aspre... La Efray, ne-am recu...

La Hirson, unde dorm... lămânări, s-au depus... făcut în fiecare cimitir... dorm 12 români.

La Rehtel, în necropo... militari, se află și 12... român, caporalul aviate... Franța la 1 noiembrie 191...

Jean Romanescu era... deputat și primar al oraș...

În țara noastră lucrurile... mai sunt normale. În urma... armata rusă (roșie) ocupa... România pe a fi făgaș... civilizată: comunismul. Pe... și permanetizarea sa. Pe... nistă ca și în Rusia Sovietic... rea anulării personalită... sabilității umane, a inven... cele mai inumane mijloace... pe de o parte, forța brută... ducerea friicii și a suferin... favorizarea manifestării... primare, dresarea spre... răutăte față de semeni și... de așa-numitul stat al dic... letariului, în fapt un sta... claturii comuniste.

O străfulgerare de conș... și de dragoste de țară... tineretului român în 1989... Cu sacrificiul vieții multor... revoluționarii au luptat... comunismului și structura... pentru schimbări profun...

Romanescu, celebra artistă. La sfârșitul anului 1917 el s-a înrolat în aviația militară franceză. La 28 aprilie 1918, Jean Romanescu trimitea Tatăl tău, generalul Fălcoianu, s-a bătut riscându-și viața, fără a gândi un moment să-și lase patria și să se menajeze pentru familie.

Voi căuta să fiu demn de el. Străbunicul a luptat pentru libertate, fără a se menaja. Am 23 de ani și încep să mă aching de lecțiile de datorie pe care voi mi le-ați dat, datorii intereselor noastre particulare.

Dacă eu mor în timpul luptei, nu veți roși mai târziu, când veți fi întrebați asupra drepturilor voastre la Libertate. Veniți în Franța pentru a vedea datoria care se împlinește simplu, fără fraze și fără plângeri.

Iată cuvinte care ar trebui să pătrundă în inima celor ce

mormintele eroilor în Nordul Franței

vor să lupte pentru salvarea României! La 1 noiembrie 1918, aparatul său a fost atins în plin de un obuz german și a căzut în flăcări.

Elevii francezi depun în fiecare an florile recunoștinței pe mormântul nr. 1645 din cimitirul militar din Ardeni.

In drum spre Paris, am vizitat celebra catedrală din Reims, locul de botez al lui Clovis, unde mai mulți regi s-au încoronat.

Catedrala Notre-Dame din Reims a fost simbolul Franței în timpul războiului din 1914-18.

O placă fixată în fața catedralei amintește că în acest loc, în anul 1962, au fost puse bazele reconcilierii franco-germane, de către generalul de Gaulle și cancelarul Adenauer.

Istorici Alexandru Danielopol și Alexandru Bogdan din Paris, ne-au prezentat în amănunțime această sfântă catedrală.

Pelerinii s-au întors la Paris cu gândul la strămoșii lor și la meleagurile românești, unde domnește încă mizeria și teama instaurate de cei fără neam și Dumnezeu. Dar până când?

Remus RADINA, Paris

Semnal Memoria, nr. 13

Ultima apariție - a 13-a - a revistei „Memoria” răspunde speranțelor celor care au îmbrățișat cauza conservării și împropățării memoriei mai mult necrisse a celei mai mari prigoane pe care a suferit-o neamul românesc vreodată în istoria sa.

Am reținut din sumar: ● eseu „Despre libertatea gândirii” de Sergiu Grossu; ● amintirile lui Grigore Caraza, cel care a refuzat să iasă din închisoare; ● „Dosarul Pitești. Moara Dracilor” de Eugen Măgirescu, - o tulburătoare mărturie despre schingiuirile de la Pitești; ● „Rezistența armată anticomunistă”: Ne-a reținut în mod deosebit atenția eseuul unui tânăr student, dl Gabriel Zbârcea - „Despre indiferență” - în care face o disecție a fenomenului indiferenței în rândul tinerilor.

Revista este bogat ilustrată cu reproduceri după ciclul de tablouri „Regele nebun” ale maestrului Corneliu Baba. (B. Dan)

DRESAJUL COMUNIST

principala stavilă în calea schimbării

Revoluției. Dar, ca și în alte momente ale istoriei, soarta a fost din nou nefastă cu românii.

Dece revoluțiile anticomuniste din Polonia, Ungaria, Cehia și chiar din România au izbândit, iar popoarele noastre își pășesc spre libertate umană și progres social-economic, care să fie garanția care a inhibat dezvoltarea democrației Române?

De ce din nou blestemul înfrunghiat al geografică nemijlocită a țării noastre alături de un imperiu comunist și hrăpăreț care are interesul ca țara să nu se emancipă, de a nu se elibera de comunism? Ori este însuși comunismul și sechelele sale?

La ce loc de răspuns cred că este necesar să ne întrebăm: cum erau condițiile noastre, părinții și moșii noștri? Istoria ne arată că au fost condiții, s-au sacrificat pe altarul comunismului, dar nu au încetat să lupte până când nu au izbândit, făurind o țară de oameni mândri și în fața căreia se apleacă cu smerenie, căci ea le da demnitate și căminul. Aveau așadar condiții noastre dragoste de glie căci țara lor, aveau simțul datoriei față de țară și civice căci știau că sunt ai țării. Erau înaintașii noștri și erau cinstiți și aveau înțelegere față de aproapele lor și respect față de țară.

Comunismul a subminat aceste trăsături nobile, caracteristice locuitorilor acestei țări, iar comunismul post-ceaușist și destrămarea birocratică moștenite, au pus în a putea stăpâni și struni în țară pe românii înfometeați și au început să dirijeze atât material cât și spiritual, și despărte, mai ales prin propagandă și-i asmut pe unii împotriva altora. Nicădând în îndelungata sa istorie, poporul nostru nu s-a situat mai rău decât în prezentul și mai în sentimentelor civilizate și mai în demnitate. Starea morală actuală a

românului a devenit proverbială.

În țările cu o democrație reală în care majoritatea membrilor societății concurează pentru aceleași obiective, luările de cuvânt ale reprezentanților partidului sau partidelor de guvernământ ca răspuns la luările de cuvânt ale reprezentanților Opoziției, sau reciproc, apare ca un fenomen normal, obișnuit. În asemenea țări cu orânduieli și tradiții democratice, discuțiile interpartinice ca și cele dintre parlamentari și organele mass-media, chiar vehemente, nu sunt dușmănoase și distructive, ci urmăresc, în general, perfecționarea organismelor societății, mai bunul mers al treburilor în vederea ameliorării vieții materiale și spirituale. Limbajul utilizat este decent, iar luările de poziție vizează fenomene sociale, rareori personale, dezbaterile nu au loc între inamici, ci între membrii respectabili și respectați ai aceluiași popor.

În opoziție se află concepția comunistă și statul comunist, inclusiv „democrația originală” post-decembristă din România. În statul comunist, un partid, partidul comunist, deține monopolul puterii. Ca urmare, tot ceea ce nu este cu acest partid sau nu se supune doctrinei partidului este considerat a fi dușman. Puterea în statul comunist se instalează și se menține prin dictatură, prin așa-numita luptă dintre clase, în fond a luptei nomenclaturii de partid și de stat împotriva poporului, luptă condusă și realizată de organele represive, comuniste specializate, internaționale: K.G.B.-ul și interne: Securitatea. Aceste forțe urmăresc, prin teroare și dresare, crearea „omului nou”, caracterizat prin două trăsături principale: supunerea necondiționată față de Puterea statală comunistă și intoleranță față de manifestările contrare ale semenilor („omul nou” este

așadar asemenea câinelui: ori se gudură, ori latră și chiar mușcă). Astfel și în România au fost stimulate laturile cele mai neomenești ale individului, încitându-se toți împotriva tuturor, fiecare împotriva fiecăruia, demolându-se și cele mai sfinte credințe, tradiții și sentimente. Așa am devenit „stupid people”, stare degradantă pentru noi, dar atât de profitabilă pentru nomenclatura cripto-comunistă care și-a însușit puterea în decembrie 1989.

N-aș fi scris aceste rânduri dacă între Puterea guvernantă (reprezentată de partidele „patrupedului roșu” și Opoziție) și Opoziția și înfruntările ar fi determinate de nerecunoașterea abecedarului democrației, a școlii multipartidismului. Într-o țară democrată a se cere „sus” sau „jos” cu unii sau alții dintre politicieni semnifică doar pulsul simpatizilor ori al antipatiilor. (Exemplu: recentele alegeri prezidențiale din Franța). În țara noastră, între deținătorii puterii, pe de o parte, și restul populației, pe de altă parte, există însă o mare învrăjbită, o luptă în înțelesul propriu al cuvântului, nomenclatura și împoziții cripto-comuniști limitând uneori chiar și prin forță, activitatea celor cu păreri contrare, utilizând organele de presune moștenite sau nou create (de exemplu așa-ziiișii mineri) și o mass media oficială supusă și incitatoare. În circumstanțele actuale, dacă lupta ar implica doar tortionari și victime, ori Puterea emanată și Opoziție probabil că ar fi înțeleasă. Din nefericire pentru bietul nostru popor învrăjbită indusă de comuniști s-a întins ca o pecingine. Ea a cuprins poporul nostru, zecile sau sutele de partidulețe, dar și relațiile

între generații, oamenii activi și pensionari. Intoleranța și prostia agresivă opune pe muncitori, cărturarilor, pe orășeni, sătenilor, pe salariați, șomerilor, pe tineri, educatorilor etc. Culmi ale intoleranței, ale răutății și ale situării noastre la periferia violentei interetnice, din 1 Decembrie 1990 la Alba-Iulia, alungarea a doua oară a Majestații Sale Regele Mihai, minierii, de exproprierea a doua oară a pământurilor și caselor și incredibila succesiune ale acelei părți a țării noastre situată la Est de Prut. Să ne amintim naționalizarea și alte fapte: lupta pentru puterea personală (sau

ciolan) care dezunește chiar partidele „patrupedului roșu”.

Dragă cititorule, poate te-ai întrebat odată cu mine: dacă Puterea post-decembristă din România, după cum se vede, nu aparține efectiv PDSR, PUNR, PRM, PSM (măcinate pe dinăuntru ca și alte partide) și nu este controlată în totalitate nici de liderii acestor partide, cui aparține ea oare de fapt? În acest caz, pentru anularea efectelor este necesar să eliminăm cauza: comunismul și odată cu el răul imens sădit în mintea și comportamentul nostru. Numai așa vom putea deveni și noi oameni normali, în stare să ieșim din cășmarul ultimelor decenii... A venit vremea să gândim! Să ne orândum normal viața, pentru noi, dar mai ales pentru copiii noștri.

Prof. univ. dr. doc. Teofil CRĂCIUN

PNTCD, în sprijinul învățământului particular

În procedură de urgență, la Camera Deputaților s-a dezbătut Proiectul de lege privind acordarea dreptului abso-
lvenților învățământului particular de a finaliza studiile.

În cadrul dezbaterilor generale, acad. Gabriel Tepelea,
vicepreședintele partidului, a susținut punctul de vedere al
PNTCD în acest domeniu.

1. Ca și în alte domenii de activitate, partidul nostru se pronunță împotriva monopolului de stat. Drept consecință logică, susținem învățământul particular ca o alternativă sau completare a celui de stat, fără nici o discriminare.

2. Partidului nostru, care nu a participat la guvernare după 1989, nu i se poate atribui responsabilitatea evidentei crize a învățământului românesc, în general, și a celui particular, în special. După 5 ani de la Revoluție, lipsa de reglementare în în-

vățământul particular preuniversitar și nefinalizarea procedurilor prevăzute în Legea nr. 88/1993 pentru învățământul superior au condus la existența a peste 100.000 tineri, care nu au statut bine precizat.

În această situație, oportunitatea unei rezolvări punctuale prin Proiectul de Lege propus este evidentă.

3. Proiectul își propune să rezolve atât situația absolvenților învățământului particular liceal și postliceal din promoțiile 1993, 1994, 1995, cât și

a celor din învățământul superior, promoțiile 1994 și 1995.

Acest proiect de lege oferă o rezolvare acceptabilă în cazul în care va cuprinde și un amendament propus de PNTCD, amendament ce afirmă, în mod explicit, că „examenul de selecție, preliminar celui de absolvire, respectiv de licență, să nu mai fie susținut de absolvenții instituțiilor autoținute de absolvenți, instituțiilor autoținute de absolvenți”. În acest sens, considerăm necesar ca Guvernul României să adopte de urgență Hotărârea

prin care vor fi autorizate provizoriu, conform Legii nr. 88/1993, secțiile specializările, colegiile și facultățile instituțiilor de învățământ superior înființate după 1989. Dacă așa vor sta lucrurile, PNTCD, sub rezerva susmenționată, va vota acest Proiect de Lege. Atragem însă atenția că Parlamentul poate fi pus de Guvern într-o situație delicată dacă va întârzia adoptarea Hotărârii de care am vorbit mai sus. Aceasta întrucât adoptarea unei Hotărâri de Guvern cu întârziere va duce la discriminarea absolvenților proveniți din instituțiile propuse pentru autorizare, obligându-i, în mod nejustificat, să susțină examenul de selecție.

Politica salamului

Un mare ideolog al partidului comunist de după al doilea război mondial a declarat într-o ședință secretă:

„Partidele burgheze (democratice) trebuie fărâmițate ca și salamul în felii”. Aceasta nu este de altfel decât o tactică de subjugare a popoarelor, folosită încă din antichitate de către romani și se baza pe dictonul „Divide et Impera”. Ideologia comunistă de astăzi folosec cu succes această tactică străveche, adaptată și modernizată, în vederea fărâmițării forțelor opoziției democratice din țările Europei de Est.

În Polonia, Solidaritatea, mișcare cu caracter democrat-creștin, a fost divizată în mai multe fracțiuni care s-au luptat între ele. Opinia publică a sancționat aceste lupte interne, prin aducerea la putere a comuniștilor reformatori.

În Ungaria, mișcarea creștin-democrată s-a fractionat în trei: FORUMUL DEMOCRAT, PARTIDUL CREȘTIN DEMOCRAT și PARTIDUL MICILOR AGRARIENI. Au urmat, o serie de scandaluri interne în aceste partide, ceea ce a avut ca rezultat pierderea alegerilor din 1995. Același lucru îl putem observa și în alte țări foste socialiste.

În România, PNL a dat naștere la 4 formațiuni care se revendică liberale.

Spre mândria lui, după revoluția din 1989, PNTCD este singurul partid de opoziție care a rămas unit, nefiind măcinat de disensiuni interne semnificative. Este normal deci ca cele 8 servicii secrete cunoscute și altele necunoscute, create de Putere pentru a-i consolida supremația, să-și concentreze eforturile pentru denigrarea, fragmentarea și slăbirea prestigiului celui mai puternic partid de opoziție.

Conștienți de acest lucru, trebuie să cunoaștem armele folosite de adversarii pentru îndeplinirea acestui obiectiv de importanță majoră pentru ei.

Metode folosite pentru distrugerea unității partidului

I. Metode pasive:

În mod natural, în partidele democratice se creează diverse grupări care au ca fundament metode diferite de acțiune pentru atingerea aceluiași scopuri. Criteriile care stau la baza creării unor grupări sunt:

- criteriul geografic: parte de țară, oraș, cartier;
- simpatiile și antipatiile personale;
- rudenie, apartenență la aceeași facultate sau universitate;
- vârstă;
- temperamentul;
- personalitatea unor lideri.

Democrație înseamnă unitate în diversitatea contrariilor

Atâta timp cât există un echilibru între grupări, datorat unității scopului în diversitate, nu este nimic neobișnuit. În momentul distrugerii echilibrului însă, interveni inamicii democrației. Toate aceste grupuri vor fi observate cu atenție, informațiile

obținute se prelucrează centralizat și se evaluează importanța fiecărui grup. Studiul este efectuat de echipe formate din profesioniști: psihologi, politologi, sociologi, care elaborează planul de acțiune.

Se alege unul sau două lobby-uri care se manipulează apoi în așa fel, încât deosebirile dintre ele, la început nesemnificative, să se accentueze ducând în final la ruperea completă a legăturii dintre ele și transformarea lor în dușmani de neîmpăcat. În acest fel, în partidul respectiv oamenii ajung să se urască, au loc dispute, nu mai au forțe și nici rezerve de curaj pentru lupta în societate. În majoritatea cazurilor, aceste dispute duc la rupturi (vezi liberalii).

Mijloace de realizare a rupturilor

De obicei se introduc în partid agenți care transmit informații. Pasul următor este infiltrarea agenților de influență, care pot fi racolați din cadrul partidului sau din cercuri de prieteni ai liderilor. Agenții de influență, acționează asupra liderilor ghidându-i pe linia radicalizării poziției susținute de grupul respectiv. În această direcție sunt ajutați și de agenții de observație, care lansează diferite acuze la adresa grupului opus, acuze care nu pot fi aprobate: „Știi că X a fost văzut mort de beat în seara cutare...”. Membrii grupului, deja plini de resentimente, nu reacționează, sunt bucuși că au elementul care le lipsea pentru distrugerea grupului advers. În acest mod tensiunea dintre cele două grupuri se accretuează, după cum a fost planificat. Cele două grupe de agenți: observatori și de influență se ajută dar nu se cunosc, sunt conduși de la centru. Arsenalul folosit de aceștia este exploatarea slăbiciunilor umane: mândria, intoleranța, încăpățănarea prostească, oportunistul.

Caracteristica metodei pasive, este că agenții nu sunt implicați direct în partid - agentul de influență nu face parte din partid sau dacă este membru, păstrează „o neutralitate pozitivă”, agentul de observație poate face parte din orice grup sau este neutru.

Metode active (agresive)

1. Acțiunea directă.

Se pleacă tot de la grupuri. În această metodă apare încă un personaj: agentul de contactare. După un studiu amănunțit se pun sub observație liderii unui grup. Acest studiu vizează în detaliu: viața particulară, trecutul, slăbiciunile, eventualele greșeli. După aceea se ia legătura direct cu persoana respectivă, prin rude, prieteni. Personajul este elogiât, i se subliniază meritele morale, popularitatea. Din această discuție reiese că ar merita mult mai mult în partid. Astfel i se sugerează să ar putea avea altă poziție în ierarhia de partid. Metoda de care vorbim se aplică la acele persoane la care nu se descoperă laturi negative pregnante. Cei la care se descoperă slăbiciuni sau fapte incriminabile sunt direcți

șantajați. Ei devin astfel treptat, persoane care exprimă ceea ce li s-a insinuat, producând de multe ori surprize neplăcute în partid. Aceștia pot duce până la urmă la ruperea grupului de organizație de bază.

2. Acțiunea prin intermediari. Se aplică unor lideri din conducerea superioară asupra cărora datorită poziției lor nu se poate acționa direct, deci vor fi folosiți intermediari, care sunt lideri de lobby. În situația în care grupurile nu sunt suficiente de puternice, nu se urmărește scindarea partidului, ci compromiterea lui în fața opiniei publice și schimbarea modului în care el a fost receptat.

Un partid unitar este discreditat prin:

- distrugerea disciplinei de partid, prin invocarea democrației pe care grupul respectiv nu o respectă;
- contestarea hotărârilor conducerii în mod democratic;
- insinuări nerespctuoase la adresa conducătorilor partidului, recunoaștii pentru meritele lor atât de prieteni cât și de dușmani.

În cadrul acțiunii prin intermediari, pot apărea două situații distincte:

- într-o primă poziție, o personalitate din conducerea partidului este chiar agentul care provoacă anarhia, dar el nu poate să se implice direct, nu poate contesta conducerea pentru că atunci s-ar contesta pe sine. De aceea desemnează un lider al unei grupări radicale. Un lider de o asemenea factură, adică „demolator” este recrutat dintre elementele cele mai radicale, intolerante, caractere care produc contestării-surpriză, anarhie și discordie. Acești lideri sunt manipulați fără să-și dea seama;

- într-o a doua poziție, liderul este recrutat direct prin șantaj sau este cumpărat.

Aceste diversțiuni, care apar inerent într-un partid democrat, sunt cultivate de inamicii acestuia pe perioade lungi de timp. Actul cel mai gâlbitor pentru partid este atunci

când aceste divergențe apar în presă.

În cele de mai sus, au fost arătate principalele metode care se folosesc pentru compromiterea opoziției în general și a partidului democratice în particular. În esență, schema este simplă;

1. radicalizarea unui grup, care este opus majorității;

2. producerea anarhiei într-un grup și demolarea în numele democrației a disciplinei și eticii în partid.

Pentru evitarea producerii unor diversțiuni în cadrul partidului trebuie luate în considerare următoarele:

1. dominarea orgoliului și a setei de putere;

2. propagarea respectului reciproc și a bunelor relații interpersonale;

3. toleranță față de cei care au concepții diferite;

4. eliminarea invidiei față de cei care au reușit mai bine;

5. subordonarea intereselor personale față de cele ale colectivității;

6. democrația înseamnă un grad mare de disciplină liber consimțită. Deci să fim disciplinați, respectând hotărârile majorității sau ale conducerii, chiar dacă nu suntem de acord cu ele;

7. creștinismul este contrar fanatismului și radicalismului în comportament și concepții;

8. să nu se recurgă la atac la persoană, ci numai la hotărârile pe care aceasta le-a luat;

9. să nu se facă afirmații fără probe;

10. să educăm spiritualitatea și comportamentul creștin, dar să nu facă paradă de ele.

În concluzie, etica creștin-democrată nu trebuie numai afirmată, ea trebuie trăită. Numai așa vom învinge, devenind urmașii vrednici ai marilor noștri înaintași, care au fondat acest partid, spre folosul țării și nu pentru interese meschine de moment.

Larisa BUDE

membru birou TUNȚCD Cluj

Sărbătoarea școlii românești

Cu ocazia zilei de 30 iunie - Ziua Învățătorului, care ar trebui să devină și o sărbătoare a limbii române, îi felicităm și noi, din inimă, pe cei ce exercită această nobilă profesiune, fără de care nici una din celelate n-ar putea cultura națională, lor - în primul rând - datorându-li-se faptul că limba vicistudinilor prin care a trecut și (mai) trece! Învățătorii s-au bucurat Georgehe Asachi: „Între diferitele îndeletniciri (...), aceea a învățătorilor este sau - mai aproape de zilele noastre - cea a lui Lucian Blaga: „Dascălul de școală este nu numai un mântuitor, ci - mai ales - un mântuitor de suflete!” și învățător - grădinar și călăuză a celor mai curate suflete umane!”

De o modestie exemplară, oamenii de la catedră - cei mai numeroși demnitari ai țării - au fost ani îndelungați căcați în picioare și răniți în deș - cum sublinia și distinsul om de cultură Mihnea Gheorghiu: „Ar trebui echivalată cu munca grea și remunerată ca atare”.

Da! Dacă n-au satisfacții materiale pe măsura contribuției lor inestimabile la formarea tinerilor generații, cei sărbătoriți astăzi au satisfacții morale inefabile maternă, de tradițiile strămoșești, precum și permanentă speranță în mai să ne descoperim cu alese sentimente de dragoste și prețuire și să le urăm: La mulți ani cu sănătate și Tinerețe fără bătrânețe!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Până unde poate ajunge delirul unui condeier?

A tunci când diletantismul, abjecția lipsă vădită a instructorilor școlare, al oricărei grăunte de talent și, nu în ultimul rând, prostia și reaua credință își dau mâna, alcătuint un sumum de „calități” ce pot fi atribuite unei singure persoane, rezultanta e de-a dreptul monstruoasă. Este și cazul nifericului ziarist Gheorghe Smeoreanu, despre care am aflat din întâmplare și că există și că este lăsat, de niște patroni pe potrivă sa, să se manifeste public în paginile unei fiuici de provincie numită „Curierul zilei”, „Cotidian independent al județului Argeș”, dependent al județului Argeș. Independent față de oricine, mai puțin față de influențele și imperatiile transmise se pare de la centrul din strada Olari, aflată undeva în București, adăpost undeva am localizat sediul central al binecunoscutului Partid Socialist al Muncii. Rugăm cititorii să ne

ignorare și mizerie”. Chiar așa a scris, negru pe alb, „gazetarul” argeșean. Realitatea este însă alta, cu totul alta și am aflat-o parcurgând tot un articol apărut în presă, mai precis în „Dreptatea”, dar și dintr-o adresă înaintată deputatului PNȚCD Barbu Pitigoi de către Constantin Nicodintr-o notă semnată de însuși dr. Manu și dintr-o declarație a deputatului Barbu Pitigoi. Să le luăm pe rând. În articolul „Elisabetei Rizea i s-a făcut dreptate” apărut în „Dreptatea” nr. 75/mai1995, citim printre

na edificare a cititorilor dezinformați prin ziarul argeșean, în numele unei strategii publicistice orientată de către patroni spre un scop precis determinat, servind unor interese politice bine conturate și pusă în aplicare prin intermediul unor unelte de teapa lui Gheorghe Smeoreanu, spicuim din „Nota de constatare a Direcției Sanitare a județului Argeș”, înaintată deputatului Barbu Pitigoi de către prefectul Constantin Nicolescu și semnată de dr. Manu: „Sâmbătă, 6 mai 1995, dr. Dan Manu, directorul Direcției Sanitare a județului Argeș, s-a deplasat în com. Nucșoara - Argeș, împreună cu dr. Perju Ionău, directorul Spitalului Curtea de Argeș, care arondează respectiva localitate... S-a hotărât ca Rizea Elisabeta operativ să fie transportată la Spitalul Județean Pitești, iar la ora 14 o echipă medicală complexă, coordonată de directorul Direcției Sanitare a efectuat o examinare specifică afecțiunilor... S-a decis internarea în Spitalul Județean, în vederea stabilirii diagnosticului pe care l are de... Luni, 8 mai 1995, directorul Direcției Sanitare l-a contactat telefonic pe Inspectorul Șef al Inspectoratului de Handicapăți, Mățăoanu I. pentru a elibera o adresă de trimitere spre Comisia E.J.C.M. a județului Argeș, în vederea stabilirii și încadrării în Legea 53/1992. S-a apreciat de către E.J.C.M. reprezentată prin președintele Comisiei, dr. Putaru Gheorghe, eliberarea în 10.05.1995, a unui certificat de încadrare într-o categorie de persoane handicapate, care necesită o protecție specială, cu nr. 338, ca numita Rizea Elisabeta, urmare a diagnosticului sus-amintit, beneficiară de Legea 53/1992, art. 8/1, având gradul I... S-a luat măsura de a i se dona un aparat medical specific pentru afecțiunile locomotorii, pe care îl are în posesie în prezent”.

18 zile de așteptare. S-ar părea că victima merge să pupe mâna călăului. N-a fost însă așa. Femeia a luat poziția de drept și i-a zis:

„Să trăiți, domnule Ceaușescu!
-Nu suntem domni, ci tovarăși, a replicat el. Iar eu, într-o inspirație de moment, l-am întors-o:
-Nu sunt demnă de cuvântul tovarășe. Am făcut închisoare...
Să fi fost ironic, să fi fost oportunist? Iar el:
-Ba, și eu am făcut, ar fi zis el. Iar ea, din nou:
-Știu. Am citit într-un ziar.
Unde citise? La pârnaie. Luase de la WC o bucată de ziar, o spălsese și o citise ca să vadă cum merge politica și dacă le dă drumul. Acolo îl văzuse în poză pe el, cu gardianul la spate. O poză encomiastică, fiindcă altfel nu se explică. Începuseră hagiografi să lucreze. În fine, Ceaușescu l-a strâns mâna, l-a dat casa înapoi. La Crăciunul din '89, când el, în loc de stafidele din cozonac se sătura cu gloanțe, femeia zice că l-ar fi plâns. Nu de altceva, dar îl dăduse casa înapoi, îl îngăduise să-i spună tovarășe... Dacă îllecuse îmi dă pamântul înapoi și moare înaintea mea, îl pomenești și pe el.”

alte: „În sprîjinul Elisabetei Rizea, PNȚCD, din inițiativa președintelui sale, Florica Raica și cu sponsorizarea oferită de președintele organizației PNȚCD din SAJ, Cezar Stănescu, a fost organizată o acțiune de ajutorare a acestei eroine a rezistenței naționale anticomuniste. La 5 mai 1995, la Nucșoara, i-a fost înmănată Elisabetei Rizea daruri și bani oferii de cei mai sus-amintiți, asistență medicală acordată de prof. dr. Nae Constantinescu și sprîjin juridic oferit de președintele organizației PNȚCD - Argeș - av. Romeo Nanu. Neîntind de gâsit, primarul comunei Nucșoara, Ion Chelu, în ciuda faptului că trebuia să fie în primărie la orele de serviciu și prin urmare, neputându-se purta cu acesta o discuție referitoare la drepturile recunoscute de instanțele judecătorești Elisabetei Rizea, dl. Barbu Pitigoi, deputat de Argeș, a intervenit în aceeași zi la prefectul județului, dl. Constantin Nicolescu, cărui l-a cerut, și de la care a obținut promisiunea rezolvării revendicărilor eroinei din Nucșoara... Ca urmare a acțiunii întreprinse de Organizația Centrală de Femei a PNȚCD ni s-a adus la cunoștință că prefectul județului Argeș a dispus următoarele: - eliberarea și înmănarea titlului de proprietate eroinei Elisabeta Rizea; - deplasarea la Nucșoara efectuată a doua zi, 6 mai a.c., a directorului Spitalului Curtea de Argeș care, împreună cu medicul din Nucșoara, au acordat asistență medicală pacienței; - în aceeași zi, Elisabeta Rizea a fost internată la Spitalul Județean pentru analize și îngrijire, i s-a acordat un aparat pentru a-i ajuta la mers și i s-a eliberat certificatul de handicapat nr. 1810/1995 care-i acordă dreptul să beneficieze de prevederile legii 53/92”.

Cam așa stau lucrurile în realitate și nu cum fabulează candidul Gheorghe Smeoreanu. Pentru depli-

na vede încă o dată că hărțuia suportă orice, iar episodul cu bucată de ziar luată de la WC, pe care după spălare, Elisabeta Rizea a deslășit „o poză encomiastică” este de un comic absolut. Patronii „Cotidianului independent al județului Argeș” vor trebui să-și caute urgent un alt condeier, iar pe Gheorghe să-l trimită la școală, unde rudimentele de inteligență și care l-a dăruit Dumnezeu îl vor ajuta, poate, să afle și să înțeleagă, printre altele, că encomionul este de fapt un discurs laudativ, un elogiu făcut în onoarea cuiva, o fotografie reprezentându-l chiar pe Nicolae Ceaușescu cu un gardian la spatele lui, neputând fi în nici nu caz așa ceva. În fine, noi am înțeles că strategia bine pusă la punct a dezgropării strigoilor comunistului, a recuperării celor aflați încă în viață, concomitent cu mângăirea cu noroi a celor care s-au opus bolșevizării României - toate făcute în scopul revigorării și perpetuării vechilor structuri, cosmetizate și adaptate unor realități de care nu se poate face abstracție - presupune și manipularea opiniei publice prin intermediul presei și eram serios îngrijorați, crezând că acest lucru se face în mod inteligent, de către oameni inteligenți. După ce am citit însă și am analizat articolul comis de Gheorghe Smeoreanu ne-am liniștit, ba suntem chiar optimiști, căci avem și noi sursele noastre de informații care ne asigură că „ziaristul” de la „Curierul zilei” nu-i nici măcar o pasăre rară, nicidecum un unicat.

Mircea VLAD

R eferitor la „Gestul normal al dlui director Manu”, deputatul Barbu Pitigoi ne-a declarat: „Fără intervenția prefectului Constantin Nicolescu, medicul Manu n-ar fi mișcat un singur deget în sprîjinul vreunui dintre eroii rezistenței anticomuniste, așa cum nu a făcut-o ani de-a rândul. Domnia sa are o altă culoare politică.”

Culmea abjecției, dublată de un ridicol deplin, involuntar și cu atât mai savuros, o atinge nifericatul Gheorghe Smeoreanu în finalul creației sale, pe care îl reproducem aproape integral, în forma în care a apărut în ziarul argeșean: „Ieșind de la pușcărie, tușa Elisabeta pierde tot: pământ, casa, mobila, tot. După câțiva ani, un nepot o ajută să pună un memoriu pe masa lui Ceaușescu. Mai mult, Ceaușescu, o primește în audiență, după

1. Pentru 1995 se organizează la Câmpulung Moldovenesc prima tabără din suita taberelor de vară „Memoria” preconizate a avea loc în fiecare an.
2. La această primă tabără pot participa 25-30 de studenți, membri ai Fundației „Memoria”, selectați de la toate Academii de Artă din țară.
3. Tabăra va avea loc la poalele Muntelui Rarău, studenții fiind cazați la Hotelul Alpin, proprietate a S.C. Zimbrul. Cazarea este oferită gratuit de către S.C. Zimbrul, iar masa va fi suportată de Fundația Culturală „Memoria”.
4. Durata taberei va fi de o lună.
5. Studenții au obligația să lase la plecarea din tabără 1-2 lucrări selectate de o comisie de prestigiuși plasticieni din București, membri ai Fundației Culturale „Memoria” și ai Uniunii Artiștilor plastici.
6. Lucrările vor rămâne în custodia S.C. Zimbrul care, proprietară a Hotelului Zimbrul din localitate, le va pune în vânzare (pe lei și valută), într-o expoziție permanentă în holul hotelului.
7. Din sumele încasate din vânzarea tablourilor, cotele vor fi următoarele: 45% artistul, 45% hotelul și 10% Fundația.
8. Pentru anul acesta, directorul taberei a fost desemnat de conducerea Fundației în persoana dlui profesor Mircea Dumitrescu, profesor la Academia de Artă din București, membru fondator al Fundației „Memoria”, membru în Comitetul Director al Fundației.
În cadrul taberei va fi organizată o excursie la Cernăuți pentru a stabili contacte cu românii de acolo. De asemenea, în cadrul acestei tabere va avea loc seminarul cu tema „Arta românească între tradiție și modernitate”.

Tabăra de Creație „Memoria” prima ediție

1. Pentru 1995 se organizează la Câmpulung Moldovenesc prima tabără din suita taberelor de vară „Memoria” preconizate a avea loc în fiecare an.
2. La această primă tabără pot participa 25-30 de studenți, membri ai Fundației „Memoria”, selectați de la toate Academii de Artă din țară.
3. Tabăra va avea loc la poalele Muntelui Rarău, studenții fiind cazați la Hotelul Alpin, proprietate a S.C. Zimbrul. Cazarea este oferită gratuit de către S.C. Zimbrul, iar masa va fi suportată de Fundația Culturală „Memoria”.
4. Durata taberei va fi de o lună.
5. Studenții au obligația să lase la plecarea din tabără 1-2 lucrări selectate de o comisie de prestigiuși plasticieni din București, membri ai Fundației Culturale „Memoria” și ai Uniunii Artiștilor plastici.
6. Lucrările vor rămâne în custodia S.C. Zimbrul care, proprietară a Hotelului Zimbrul din localitate, le va pune în vânzare (pe lei și valută), într-o expoziție permanentă în holul hotelului.
7. Din sumele încasate din vânzarea tablourilor, cotele vor fi următoarele: 45% artistul, 45% hotelul și 10% Fundația.
8. Pentru anul acesta, directorul taberei a fost desemnat de conducerea Fundației în persoana dlui profesor Mircea Dumitrescu, profesor la Academia de Artă din București, membru fondator al Fundației „Memoria”, membru în Comitetul Director al Fundației.
În cadrul taberei va fi organizată o excursie la Cernăuți pentru a stabili contacte cu românii de acolo. De asemenea, în cadrul acestei tabere va avea loc seminarul cu tema „Arta românească între tradiție și modernitate”.

Părinți pentru orfanul Zhao

Cu ocazia celei de-a XI-a ediții a festivalului pe care îl găzduiește, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț ne-a amintit de un proiect pe care îl credeam abandonat, un proiect din anii când Naționalul bucureștean era cărmuit de dl Andrei Șerban. Așteptam atunci ca pe prima scenă a țării să înceapă pregătirile pentru spectacolul cu Orfanul Zhao de Ji Junxiang în regia domnului Alexandru Dabija. Cum însă, Puterea nu a mai avut răbdare, capitala a rămas orfană de teatru de elită, ce și-a aflat părinți adoptivi în provincie. Astfel a ajuns Zhao să fie înfiat de teatrul condus de dl Nicolae Scarlat și de o generoasă trupă formată din 26 de actori, iar aceasta constituie într-un fel, parafrazănd titlul integral al piesei, „cumplită războiune a regiilor Dabija” asupra celor care completează împotriva culturii.

Iar dacă autorul din secolul al XIII-lea reia un episod cunoscut din China anilor 700 î. Ch. pentru a evidenția structura ale relațiilor de tip putere-supunere, viziunea regizorală dă prilej de meditație asupra lecției despre cruzimea oamenilor pe care istoria o spune zadarnic de milenii. În demersul său de a se face auzit, regizorul recurge la modalitatea canonicului, apelând în primul rând la mărturia directă, implicată, apoi la tonul sec al consemnărilor din cronici, pentru ca în cele din urmă să se oprească la limbajul gestual al surdo-muților. Despre canon se poate vorbi însă și în accepțiunea sculptorilor greci, pentru care termenul semnifica

un model fără defecte, atunci când privirea zăbovește asupra scenografiei semnate de dl Dragoș Buhagiar sau a costumelor dnei Irina Solomon. Rafinamentul coloristic - preponderent combinații de bej cu negru - și subtilitatea semnelor se împletesc în imagini plastice de o frumusețe răpitoare și o rigoare exemplară. Costumelor cu motive florale sau geometrice ale membrilor corului le răspund cele cu motive animale ale eroilor principali, ce fi individualizează și fi caracterizează totodată prin trimiteri la simbolurile peștelui, fluturului ori a tigruului. Obiecte scenice puține își dezvăluie bivalența sensurilor - cobilită devine cumpănă; uriașe evantai se transformă în fuste de crolină, atitudinea meditativă budistă, a tristei prințese gravide contrastează cu cruzimea generalului Du Anjia, așezat într-o poziție similară. În lungul șir de sacrificii și sinucideri, destinate să fi apere pe unicul supraviețuitor al familiei Zhao, dispar, rând pe rând, prințesa, generalul Zan Jue și înțeleptul Gong Suchu. Deși apar uniți sub imperativul războiului, personajele au fiecare o evoluție distinctă iar actorii îi creionează inteligent cu conflictele lor interioare specifice. Astfel, sufletul prințesei - dra Loredana Botezatu - este sfâșiat între sentimentul matern și cel al datoriei; conștiința generalului - dl Radu Băitan - se zbate între onoarea militară și necesitatea trădării, iar înțeleptul - dl Corneliu Dan Borcea renunță la pacea găsită în izolare spre a ticlui cel mai bun plan de salvare, chiar dacă acesta presupune moartea sa prin tortură. Interpre-

tarea sa de excepție este sprijinită și de prestația memorabilă a dlui Ion Muscă în rolul doctorului Chen Ying. Paleta bogată a trăirilor celui destinat să se îngrijească de orfan și să-l ajute să aducă la îndeplinire războiunea este abil reliefată de actor, care trece cu ușurință de la teamă la înțelegere, apoi la suferință și eroism. Orfanul Zhao Sun este întruchipat de dl Daniel Beșleagă, convingător atât în momentele de exuberantă adolescență, cât și în cele când plânuieste cumplit chinuri asiatice cu care urmează să-și pedepsească dușmanul. Ascunsele căi ale destinului, făcuseră însă, între timp, ca Du Anjia să-i devină tată adoptiv, iar el îl venera pentru meșteșugul său în arta armelor. Acestuia îi dă viață dl Liviu Timuș, actor de mare talent, extrem de nobil, capabil să lucreze în registre dintre cele mai variate.

Un cor de fete și unul de băieți, perfect armonizate, completează atmosfera, iar muzica dlui Mircea Octavian trimite cu gândul deopotrivă la specificul teatrului chinez din epoca Yuan, cât și la murmurul caracteristic adunărilor de surdo-muți. De altfel, ambiguitatea se instalează în final la toate nivelurile, căci dl regizor Alexandru Dabija se oprește în fața unei duble posibilități de instaurare a ordinii. Pe de o parte aceasta se poate realiza prin războiunea martirilor iar pe de alta, există chiar planul ultim al maleficului personaj ce urmărea să îl întronizeze prin forță pe fiul său

adoptiv, orfanul Zhao.

Teatrul imagine prin excelență spectacolul beneficiază de eclerajul savant realizat de maestrul de lumini, dl Vasile Popovici. Perdele de lumină triple se revarsă un moment peste scenă, pentru ca în următorul, una singură să urmărească pe toată lățimea un personaj sau penumbra să se aștearnă într-o stranie senzație de film sepie. O voluptate cromatică, o fascinație plastică se împlinesc cu fiecare cadru de esență barocă a acestui gen teatral impresionant și emoționant.

Sperăm că proiectatul turneu la București să detecteze la toamnă și spectatorii capitalei, cu nimic înovați de arhicunoscutele decizii de părinți vitreg ale Ministerului Culturii.

Anca ROTESCU

Puncte de vedere

Printre publicațiile repulsive care inundă inutil tarabele, apare și o fipică ascunzând un mini-serial intitulat propagandistic „Monarhia nu este dată de Dumnezeu ci vine de la păgâni”. În textul articolului se afirmă că „originea monarhiei nu este în voința lui Dumnezeu, ci în libera alegere a oamenilor”. După această confuzie urmează erezia propriu-zisă, când se afirmă că monarhia „nici nu ar avea cum să fie (de la Dumnezeu - n.n.) de vreme ce Dumnezeu însuși hotărăște crearea omului în urma sfatului dintre cele trei persoane ale Ființei Sale, iar aducerea la îndeplinire se face tot de către aceste Persoane, fiecare cu atribuțiile sale”. După acest model (al sfatului dintre cele trei persoane - n.n.) poporul evreu a fost condus de un sfat al bătrânilor, cu unul din ei președinte.

Așadar, demonstrarea pro domo urmărește două scopuri: 1) că monarhia „vine de la păgâni” și, prin consecință logică, e „primită” de la ei, apoi 2) aceeași monarhie este „în libera alegere a omului”, adică e și „primită” de-a gata, e și „alesă”, în același context de afirmații. Dacă nu ar fi implicată aici Sfânta Scriptură, n-ar merita părerile citate mai sus nici o atenție. Or, dată fiind baza biblică a afirmațiilor, suntem obligați să scoatem în față confuzia dintre monarhia ce „vine de la păgâni” și monarhia ce este „în libera alegere a omului”. Pentru că una este ca o formă de guvernământ să vină de la păgâni (cum a venit la noi președinția prin uzurparea conducerii României când a fost izgonit din Trov Maistatea Sa Regele Mihai I, de uneltele Moscovei sub amenințarea tancurilor) și cu totul alta este determinarea formei de guvernământ „în libera alegere a omului”, a poporului. Se pare că asemenea confuzie este premeditată tocmai pentru a insinua ideea ereziei că președinția, ca formă de stat, ar fi apărut în lume leit după modelul Sfintei Treimi, al „Sfatului dintre cele trei Persoane”.

Mai întâi precizăm că monarhia nu este sinonimă cu regalitatea pe care autorul își propune să o demoleze cu ură proletară, demolând prin această opera de vârf a Istoriei României, întregirea țării după lupte și suferințe milenare. Monarh poate fi un rege, un împărat, un duce și nu un președinte instalat de forțele străine ce au subjugat țara, președinte ales apoi de popor prin alegeri aflate sub mână aceleiași persoane în calitatea sa de comandant suprem, atotputernic și atotăstăpânitor, ascuns sub masca democrației alegerilor imprimată de el însuși.

De la politică la erezie

Menționăm, în același timp, radicala deosebire dintre monarhia absolută (Ludovic al XV-lea) și monarhia constituțională de la noi, din Anglia, din Spania etc. Știm că toate stăpânirile care sunt, de la Dumnezeu sunt rânduite, însă o stăpânire poate veni ca o binecuvântare, iar alta poate veni ca un blestem. Articolul în cauză afirmă: „Creștinismul moștenește monarhia de la împărații păgâni romani, nu de la evrei. Dioclețian este încoronat împărat după modelul persilor păgâni. Constantin, la fel (?). Astfel articolul muștește de confuzie și erezie. Să spunem mai întâi că creștinismul, ca atare, nu are nici rege, nici împărat, nici duce și cu atât mai puțin președinte ateu sau liberugetător. Creștinismul este Domn numai pe Iisus Hristos. Cele care au forme de guvernământ sunt popoarele inșele. Este, deci, o eroare afirmația că „creștinismul moștenește monarhia de la împărații păgâni romani”. Forma de guvernământ a unui stat este determinată de condițiile social-istorice interne proprii. În istoria noastră modernă, republica este o formă de guvernământ impusă din afară, de Moscova sovietică, prin ocupație militară, la 30 dec. 1947. Creștinismul nu este structură statală. El poate fi înțeles ca sistem de cunoștințe axate pe Evanghelia lui Iisus, poate fi interpretat ca fenomen de creștinare în veșnică mișcare, pe măsura ce lumea îl cunoaște și îl preferă, precum și ca stare de fapt a credinței adoptate pe suprafața globului pământesc, cunoscută și sub conceptul de creștinătate. Citatul susmenționat nu rătecește doar sub acest aspect. În el găsim că „Dioclețian este încoronat împărat după modelul persilor păgâni. Constantin la fel”. Fără, forma de încoronare a lui Dioclețian ne interesează prea puțin sau deloc. Ceea ce e bine să știm este că acest împărat (284-305), mai mult decât contemporanii săi (Galeriu și Constantin Clor), a emis edicte de persecuție a creștinilor, a decretat dărâmarea lăcașurilor creștine de rugă, a ordonat arderea cărților și a arhivelor creștine, deci a patronat o aspră prigoană împotriva celor ce credeau în Hristos. În această ordine de idei, a-l alătura lui Dioclețian pe Constantin, este o erezie. Este suficient ca cineva să se fi dus măcar din când în când Constantin cel Mare a fost „cel între împărați apostolul Tău, Doamne”, „împărăteasa cetate (Roma n.n.) în mâinile sale o au pus, Doamne”, și ca Pavel chemarea nu de la oameni luând, ci de la Dumnezeu. A nu crede în chemarea lui Dumnezeu, a sfida prin neluare în seamă rolul uriaș al sfântului, rol obținut prin chemare

întocmai ca Sf. Apostol Pavel, iată regretabila erezie. Iar aceasta este comisă numai din slăbăciunea față de un slujitor la picioarele analfabetei Elena Ceaușescu, numai din ura față de dinastia care a întruchipat întregirea României, numai din miopia morală și intelectuală „făurită” de regimul de mutilare sufletească ateo-bolșevic în cei 50 de ani de aspirare, uzurpare și trădare națională. „Vai vouă, cărturarilor și faiseilor fățarnici, că pe dinafară vă arătați dreptii oamenilor, înăuntrul însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege” (Mt. 23,28). Se poate vedea/citi în Cartea Regilor, 1, că poporul ales, nemulțumit și profund îngrijorat de comportamentul fiilor lui Samuel, a cerut acestuia rege, „ne va judeca regele nostru și va merge înaintea noastră și va purta războaiele noastre” (1 Regi. 8,20). Este adevărat că Domnul, Cel care la creație i-a dat omului deplina libertate, a ținut cont de această libertate și i-a spus lui Samuel în repetate rânduri „ascultă glasul poporului în toate câte îți grăiește” (7,7). Ca urmare, „când a văzut Samuel pe Saul, atunci Domnul a zis: iată omul despre care ți-am vorbit Eu (deci însuși Domnul îl alesese n.n.) acesta va cărmui poporul meu” (9,17). „Atunci luând Samuel vasul cel cu untdelemn a turnat pe capul lui Saul și l-a sărutat zicând: Iată, Domnul te unge pe tine cărmuitor al moștenirii Sale și iată semnul că Domnul te-a uns rege peste moștenirea Sa” (10,1). Întreb, au fost citite acestea înainte de răstălmăcirea diabolică a lor? Iar dacă au fost citite, au fost înțelese? Și dacă au fost înțelese de ce n-au fost aduse în textul prin care se încearcă demolarea paginilor de vârf ale Istoriei României? Și de ce se merge chiar la răstălmăcirea conținutului unor pagini scumpe din Vechiul Testament? Căci, iată, în aceste zile a ieșit la iveală confluența dintre această propagandă antinațională și cuvintele lui M. Cichor, primul ministru belorus care, în convorbirea cu ministrul nostru de externe din ziua de 29 mai 1995 - cum ni s-a arătat pe ecranul TVR1 - ne-a promis că „Belarus va fi o poartă pentru România către Federația Rusă”. Pentru a intra pe această poartă se demolează vârfurile Istoriei României și se răstălmăcește cu rea intenție Sfânta Scriptură?

„Vai vouă, cărturarilor și faiseilor fățarnici! Că înconjuțați marea și uscatul ca să faceți un ucenic și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei” (Mat. 23,15).

Pr. Iconom Stavrofor Pavel ZUZU

MOARA DE NISIP de Viorel Știrbu

MOARA DE NISIP - un roman care se citește cu sufletul la gură (ele-minte de la creștea, adică întâmplările se succed rapid, fără să ne lipsească se puterea suspansului. Există și ana-liza, adică stări sufletești, sentimente în evoluție, pe care noliens volens le în evoluție) - este o remarcabilă panoramă a vremii - este o remarcabilă panoramă a vremii, dublate de procesele social-politice de presupunem, le trăim cu intensitate.

VIOREL ȘTIRBU - adept al clasi-cismului creator (știe să se revănsă de toate cuceririle perene ale prin-ci-palilor creatori literari)

este, prin excelență, un prozator reas-fect care pune mare preț pe adevărul vieții. În cele 427 de pagini, structurate în cinci părți (Femeia, eterna poveste; Obrazul cu două fețe; Zăpada mieilor etc).

VIOREL ȘTIRBU, aplicând cu măes-trie tehnica dezvoltării subiectului pe mai multe planuri, reușește per-formanță de-a derula în fața ochilor noștri o întreagă lume aflată în vârtje. Principali protagoniști (tărânuși și bătrâneți, trecuți prin spoliata fostelor școli medii de zece ani, cu fiorii aprinși și iubirii intră în viață „să-și caute porocul”. Nu ei, ci mai mult „valurile” le hotărăse viitorul. Cei mai mulți sunt luați în brațe de institutele ag-ro-nomice (unde din lipsa de candidați, se intră și cu media cinci). Nastasia, Gordon Clemente, chiar Miron Goia, timp de un an, se vor găsi în rândurile „Bănilor lui Groza”.

Cățiva (Vladimir Velichie-Vova, Veturia și-n cele din urmă Miron Goia) vor absolvi filologia... Din marile iubiri se va alege praful! Fetele se vor mărita... ca să fie măritate... iar feciorii se vor însura ca să-mplinească și ei regula... Nastasia, de pildă, o fată frumoasă și înzestrată, se va căsători, înainte de-a deveni studentă, cu Liță Onacă, muncitor cu roaba, devenit unul dintre cele mai potentate lichele, un fel de Dinu Păturică nepedepsit de Soartă sau o specie de Agamiță, canalie nesenilă din creștet până-n vârful degetelor. Alți personaje - țărani - meseriași umblat prin lume - descurcăreți și petrecăreți, dornici, să-și trăiască viața - este bătrânul cocoz Toader Goia! Ramolica

femele rea de muscă - ilustrată, în epocă, creș-terea și decăderea curtezanei: asal-tată în tinerete și repede părăsită la primele semne ale bătrâneții... Cei mai mulți dintre eroii cărții muncesc din greu, realizează „planul”, asigură pâinea celor mulți, n-au odihnă și sunt bruftuluiți. Gordon Clemente, Nasta-sia, Miron Goia, Vladimir Velichie-Vova sunt dintre cei ce trag și tac...

Când, totuși, își permit să vadă ceea ce nu li se cuve-na să vadă (Vladimir suspect... Ucigașul nedovedit (nu se voia o asemenea dovadă), Liță Onacă, președinte al Organizației județene FSN, își va schimba milioanele de lei afaceri grase, tinzând spre dețuție, adică spre imunitate. Până una-alta, pe bănuța de crimă, nereușind să-l poștie, îl bogă la închisoare. Ce nu se poate în vremuri „revoluționare”!?

„Iarna mieilor” - simbolul tinerilor care și-au pierfit viața pe altarul Revoluției din Decembrie 1989, aduce în fruntea județului „Hodin” pe cel mai mare profitor și hot din timpul lui Ceaușescu, pe licălosul și la nevoie, dacă „interesele partidului (ale sale!) o ceri”, pe ucigașul Liță Onacă. Fie și pentru ca să se aprofundeze această față a Revoluției și pentru a vedea ce-a mai făcut această lichea, **VIOREL ȘTIRBU** câtă să-și continue romanul. Așteptăm, așadar, al II-lea! Și-n această perspectivă, o recomandare: să-și purifice stilul de avalanșă de neaoșisme; realizarea unor localități nu le justifică! În dese cazuri (hunshut, boactăr, nealcoș, bintin, greitari și altele), cititorii nu le vor desluși înțelesurile nici ajutând de context. În plus, **MOARA DE NISIP** se adresează românilor de pretutindeni... și nu numai celor din împrejurimile Zalăului.

M. A.

Limba noastră - limbă sfântă!

Salut adolescență, dar fără corigență!

Un talent actor (George Mihăiță) editează pentru adolescenți o revistă (Salut), care (după cum reiese din paginile intitulate Nimeni nu e singur) este foarte citită de cei cărora le este destinată. Dar zicala: „Nu-i (numai) pentru cine se pregătește, ci (și) pentru cine se nimereste!” s-a adevărit o dată în plus, căci - absolut întâmplător - am intrat și eu în posesia unui exemplar al numărului 49 (mai 1995). Lectura lui m-a determinat să fac o serie de observații critice - nu în legătură cu conținutul (de care se vor ocupa, poate, alții), ci în legătură cu forma, incorectitudinea unor exprimări (numeroase, din păcate). Și pentru că, într-adevăr, nimeni nu e singur, îi atrag atenția lui G. M. că în chiar motto-ul paginii semnate de el stă scris (de două ori): „Dacă vrei să fi fericit” (corect: să fi fericit), iar în altă parte: „Și tu poți fi cea mai frumoasă” (corect: poți fi), „Nu te interesează decât să fi singur cu persoana iubită”, „Nici tu nu ști cum să te comporți” (corect: să fi singur, nu ști cum să te comporți). Această revistă lansează (probabil) un nou mod de despărțire în silabe: altm-interi, lim-ite, prefer-ate, ian-uarie, fig-uri, ref-erendum, person-ală, col-orate, afac-eri, sec-olul etc, în timp ce de altfel apare scris într-un cuvânt, iar verbul nefiind în două cuvinte. După ce aflăm care este „situația familiară” a unui actor (corect: situația familiară) și care este echivalentul lui corjență (corect: corigență), citim că un fotbalist este căpitanul echipei naționale și a echipei de club (corect: și al echipei de club). Într-o altă pagină, se menționează (cu îndreptățită mândrie) că „doi redactori ai Salut-ului au fost premiați la recenta Olimpiadă de limba română” dar și că această revistă și Clubul UNESCO - ADOLESCENTU (sic!) îi invită pe cei interesați de soarta literaturii române la „Cenaclul de marți”, condus de Gabriel Rusu. Dar pe cei interesați de soarta limbii române, unde-i invită? Să citească, probabil, revista Salut, de unde pot afla, printre altele, că: „Orice text este o enigmă, fiecare înțelegând ce vrea!” Enigmă, enigmă, dar... să știm și noi (vorba lui nenea Iancu!) Ce folos că doi redactori ai Salut-ului au fost premiați la Olimpiada de limba română, dacă cititorii revistei - de care (și) aceștia răspund - găsesc în ea atâtea greșeli (grave) de exprimare!

„Vorba lui Gabriel Cotabiță, influențat, probabil, de această revistă: „Te chem, adolescență / Azi am o corigență” (sic!).

Prof. Gh. CONSTANTIN

Traian Brădean și Aurel Nedel: Duet plastic de excepție

TRAIAN BRĂDEAN și AUREL NEDEL, artiști cu o impresionantă activitate creatoare, ale căror nume de multă vreme binecunoscute atât în țară, cât și în străinătate (în foarte multe muzee și colecții particulare pot fi văzute pânze semnate de eil), înobilând nobile spații ale acestei galerii cu unele dintre cele mai recente lucrări, realizează, pe plan artistic o impresionantă „CORESPONDENȚĂ”

TRAIAN BRĂDEAN, născut în Comlăuș, județul Arad, absolvent al Academiei de Artă din București (pe care a slujit-o ca profesor câteva decenii), discipol apropiat al marelui pictor și dascăl Alexandru Ciucurencu, titularul unor prestigioase premii naționale și internaționale (Leipzig, 1963; Roma, premiul la pictură „Omagiul lui Rafael”; Premiul Academiei Române pentru pictură, 1983, și altele), mereu egal cu sine și-n permanentă strădanie de autodepășire, se prezintă în fața iubitorilor de frumos - și de această dată - cu o suită de tablouri de o rară frumusețe. Un distins dramaturg susținea recent că nu există specific național în artă, că estetica modernă, în contextul contemporan, vede „mai departe”... Sunt convins că un simplu popas în expoziția din „Casa Militarilor” ar fi fost de natură să-l determine pe distinsul dramaturg (plecat din țară de vreo douăzeci de ani!) „să se grăbească încet”... Și Traian Brădean și Aurel Nedel pledează prin mijloace plastice proprii pentru teoria spațiului mioritic formulată de marele fiu al Lancrămului - Lucian Blaga. În special peisajele și portretele - în care se reflectă pământul, cerul, apele și oamenii, adică „tot ce mișcă-n țara asta” se constituie într-o superbă demonstrație a specificului național.

Maestrul al compoziției complexe și al desenului fin, dar și riguros - în care știința și școala își spun cuvântul - înzestrat de natură cu har și cu un remarcabil simț al culorii, Traian Brădean vede adânc și simte imens... Privindu-i peisajele, în fața cărora și Ștefan cel Mare și Sfânt și Dimitrie Cantemir ar vibra, pentru că - vorba lui Mihail Sadoveanu - locurile și apele nu s-au schimbat aproape deloc - descoperim sentimentul istoriei și al veșniciei. Pescar din Delta Dunării; Valea Milcovului; Pădurea; Peisaj din gura Dunării, cu respirația lor profundă, ne mărturisesc că România - întreaga Românie - este „o gură de rai”...

Se știe că portretul reprezintă „poarta de încercare” a plasticianului Traian Brădean (vezi Lucia,

Fata din Zalău, Sibianca), admirator al frumuseții sexului frumos autohton, manifestă o vizibilă predilecție pentru frumusețea morală, pentru echilibrul, seninătatea și maturitatea responsabilă a surorilor noastre înveșmântate în haine străbune.

Explozia cromatică și jocul de lumini sunt surprinse cu grație în „Flori” (Lalele galbene; Bujori; Ci-clame; Floarea-soarelui).

AUREL NEDEL - și el strălucit fiu al Transilvaniei (născut în Vaidei Orăștie, județul Hunedoara), absolvent al Academiei de Artă din Capitală și discipol al aceluiași distins maestru, Alexandru Ciucurencu (fost și el însuși cățiva ani cadru didactic universitar, calitate la care a renunțat ca să se poată consacra exclusiv muncii de atelier) - este un apostol-predicator al universului în care ne-a fost merit să ne petrecem „clipa cea repede ce ni s-a dat”. Peisajele sale (Case la marginea pădurii; Clăi cu fân și casă; Pădurea; Început de toamnă etc) sunt vii, dinamice și impresionante. În sânul lor pulsează sevele pământului, adierea vântului, eterna zbatere a „bulgărilor fluizi” ai undelor cristaline care se oglindesc în seninătatea tărârilor înalte. „Casa mea de la țară” - asemenea nume-roaselor sale vecine - reprezintă o

neîntreruptă chemare și îndemn la visare. Este leagănul copilăriei și al fericirii. Pe pragul ei, pictorul „prie-begit” în lume se regăsește și-și înprospătează puterile. O icoană fascinantă - prin simplitate și adevăr - pe care pictorul a luat-o cu sine să-l încălzească și să-l susțină și care ar putea fi considerată bucolică, dacă n-ar exprima puternic adevărul aparte al acestor ființe sălătărețe și neastâmpărate - o descoperim în compozițiile cu căprioțe (Capră la pascut; Căprioța etc).

Vizitatorului nu-i poate scăpa, deși nu este favorizat prin așezare, Autoportretul. Cu toate că părul și barba sunt de patriarh, ochii au agerimea șoimilor de munte... Autoportretul răspândește forță, încredere și, parcă-parcă, și puțină mândră ironie, de parc-ar vrea să ne întrebe: „Ce credeți voi?”...

În „galeria ostașilor”, din nou - și să sperăm - pentru todeauna resti-tuită ARTEL, pictorii TRAIAN BRĂDEAN și AUREL NEDEL sunt mesagerii unui spațiu cultural, parte integrantă a spiritualității noastre românești. Să-i cunoaștem, așadar, și să le admirăm creațiile sufletelor lor.

M. AUGUSTIN

"Omul bolnav" al lumii

În secolul trecut, puternicii Europei îngrijeau de un bolnav. "Omul bolnav" al continentului era Imperiul Otoman, desemnat astfel în argoul diplomatic al marilor cancelarii. Care nu doreau dispariția Sublimei Porți din jocurile politice, cel puțin pentru moment. Ieșirea unor teritorii și a unor țări întregi de sub papucul turcesc, fără a fi imediat redistribuite în alte sfere de influență, ar fi amenințat echilibrul european și pe cel circummediteranean. Drept care Anglia, Franța, Austria și mai nou-venita Germania, așteptând să găsească o soluție, se străduiau să păstreze întregul neatinț.

Singura care făcea excepție era Rusia. Imperiul țarist avea obiective precise: telurile panslaviste, hegemonia ortodoxă, ieșirea la Mediterană. Drept urmare, implicarea față și directă în Peninsula Balcanică, o politică de destabilizare a Imperiului Otoman, în contradicție cu atitudinea celorlalte puteri. Asta nu a împiedicat, însă, ca "omul bolnav al Europei" să supraviețuiască o bună bucată de vreme, până când revoluția lui Mustafa Kemal (Ata-

Türk) i-a dat lovitura de grație. Cum se spune, istoria se repetă dar nimeni nu învață nimic. Un alt "om bolnav" zace pe hartă și fel de fel de vrăci se străduiesc să-i prelungească agonia.

Ați ghicit, presupun, că este vorba despre Rusia. Ea este "omul bolnav" al lumii, de data asta, pentru că Europa nu mai înseamnă de mult "lumea". Un "om bolnav" pe care toți cei mari îl oblojesc. Îl oblojesc știind că un arsenal nuclear ca cel rusesc nu are voie să cadă pe orice mâini. Că un al doilea rezervor de bogății naturale cum este Siberia nu mai există. Că, după China, Rusia este a doua piață virgină din lume (India face deja parte din circuitul economic mondial).

Rusia nu a avut șansa unui Ata-Türk al ei. Gorbaciov, orbit de ideea unei Uniuni Sovietice remodelate, a ratat prilejul. Și a devenit foarte greu de pronosticat asupra soartei viitoare a Federației Ruse.

Vizionarul Soljenitîn propovăduiește o întoarcere a Rusiei spre ea însăși, eliberându-se de povara teritoriilor cucerite în ultimele două-trei secole, povară ce o împiedică să-și găsească personalitatea și adevăratul rost în lume. Dar, potrivit unui vechi dicton, nimeni nu este profet în țara lui. În fața unei mentalități imperiale, bine consolidate în conștiința rușilor, a discursului govin și fanfaron de tip Jirinovski, a orgoliului militarilor de tip Lebed, a proliferării rețelelor de tip mafiot, apelul la rațiune al lui Soljenitîn are, cel puțin decamdată, slabe șanse de a fi acceptat. Pentru a fi gata de o adevărată schimbare, Rusiei îi trebuia, precum în 1917, o prăbușire totală care să împiedice sistemul de a se mai reproduce.

Se pare, însă, că teama de destabilizare, care a funcționat în cazul Imperiului Otoman, joacă și acum un rol important. Puterile occidentale continuă să pună pe primul loc dezvoltarea unor relații privilegiate cu Moscova, atribuindu-i acesteia un statut special, superior celorlalte țări provenite din fostul lagăr socialist. "Ciudatul aliat rus", cum spune "Le Monde" într-un intr-un articol de fond, își arogă dreptul de a se pune lângă NATO iar occidentalii, deși resping în vorbe acest demers, par a acorda cel puțin un termen de respiro Kremlinului, termen care, potrivit unor declarații de presă ale ambasadorului rus la Londra, ar fi alegerile legislative din Rusia, deci sfârșitul lui 1995, sau chiar mijlocul lui 1996 când vor avea loc, dacă nimic nu intervine între timp, alegerile prezidențiale. Felul în care a fost învâțat rusul să privească relația cu NATO și rosturile acesteia poate avea, ce-i drept,

un impact decisiv asupra rezultatului alegerilor. "Omul bolnav" poate face oricând un puseu de febră care să-i întunece judecata.

Drept urmare, Occidentul îl menajează, înck, atât cât îi stă în putință.

Srijinul financiar continuă să curgă, controlul asupra modului său de utilizare fiind mai mult formal. Considerentele politice sunt admise acolo unde, în mod obișnuit, Occidentul nu acceptă decât criterii economice. Așa s-a putut pune problema includerii, sub o formă oarecare, a Federației Ruse, cu economia ei falimentară, în grupul celor șapte națiuni cele mai industrializate. Pentru a face din el un fel de grup al celor șapte și un sfert, sau șapte și jumătate, adică un club de discuții lipsit total de capacitate reală de decizie și acțiune. Într-un cuvânt, puterile occidentale au ajuns să treacă peste destule norme, altădată respectate, în dorința de a nu pune la încercare susceptibilitatea Rusiei. Suseptibilitate de adevărat "om bolnav". Care, ca toți bolnavii, nu se mulțumește doar să-și scâdă îngrijitorii ci și împrășteie în jur germeii săi patogeni, fie sub forma utilizării agenților secreți infiltrați de zeci de ani peste hotare, așa cum scrie și "Le Monde", fie prin șantajarea liderilor politici din alte țări - mai ales cu dosarele existente în arhivele KGB-ului, fie prin exploatarea unor mentalități pervertite de educația comunistă și pro-sovietică.

Lumea liberă are, poate, destule motive ca să doftoricească "omul bolnav". Dar ea trebuie, totodată, să-l supravegheze mai atent decât în ultimii ani și să interpreteze cât mai realist și mai competent simptomele bolii.

Lumea pe scurt • Lumea pe scurt • Lumea pe scurt

● **Rusia rămâne no. 1 în Marea Neagră.** După o îndelungată dispută, generată de dezmembrarea Uniunii Sovietice, cu privire la împărțirea flotei Mării Negre, negocierile directe purtate de președintele rus, Boris Elțin și președintele ucrainean, Leonid Kucima, au dus la o înțelegere considerată finală. Cca. 82% din flotă revine Rusiei, restul de 18% rămânând Ucrainei. Rusia va continua să utilizeze portul Sevastopol ca bază a flotei sale, urmând ca Ucraina să se descurce cu alte porturi mai mici de pe litoralul său. Este de remarcat faptul că Georgia, fostă membru al URSS și țară riverană Mării Negre, nu a emis nici un fel de pretenții la împărțirea flotei.

● **Summit-ul Mării Negre - un dezerat prea ambițios?** Așa cum Ceaușescu, din ce în ce mai lipsit de audiență în Occident, se crampona de orice surrogat capabil să-i mai confere ceva "notorietate" internațională, Ion Iliescu și diplomația MAE aflată la ordinele lui, au adoptat cu mare entuziasm ideea unui organism de cooperare între țările din bazinul Mării Negre. Ceva reuniuni la nivel înalt, cu multe vorbe și puține rezultate concrete (afară, poate, de documentele formale, bune de prins în diverse dări de seamă), ceva poze prin ziare și emisiuni cu efect electoral la TVR, iată adevăratul scop. Ce contează că un organism de cooperare devine necesar doar atunci când cooperarea a ajuns atât de complexă încât trebuie coordonată - ceea ce, decamdată, nu e cazul - sau că o asemenea organi-

zație zonală, cuprinzând țări cu interese politice și economice atât de diferite cum sunt Rusia și Turcia ori, în curând, Turcia și Grecia, nu poate fi eficientă? Oricum, reuniunea la nivel înalt a Organizației de Cooperare a Mării Negre, prevăzută pentru sfârșitul lunii iunie la București, are destule șanse să nu-și piardă panașul dorit: doi participanți de prima mână, președintele Rusiei, Boris Elțin și președintele Ucrainei, Leonid Kucima, și-au anunțat absența, motivând-o fiecare în felul său. Ion Iliescu își va prinde în albumul de amintiri o fotografie de grup mai puțin "populată" decât spera la început.

● **Implicarea sinceră în reformă.** O delegație parlamentară germană, condusă de deputatul creștin-democrat Klaus Francke, a vizitat țara noastră săptămâna trecută. Șeful delegației germane a subliniat, în cadrul declarațiilor făcute cu prilejul vizitei, că românii "nu pot cere vecinilor lor din Europa mai mult decât pot ei înșiși realiza prin propriile eforturi". Dl. Francke a mai adăugat că, privitor la admiterea în NATO, lista de criterii va fi cunoscută în octombrie-noiembrie 1995 și atunci "vom putea intra într-un dialog mai intens". Asta dacă nu cumva, spunem noi, respectiva listă de criterii va servi actualei Puteri doar pentru a ști ce pași să mimizeze cu precădere, în speranța de a păcăli, încă o dată, Occidentul.

● **Airbus în cădere aproape liberă.** Consorțiul european AIRBUS riscă să piardă definitiv competiția cu rivalul său principal, BOEING. Livrările

sale, în 1995, sunt estimate la 110 aparate, față de 123 în 1994. Aparatele A-340 și A-330, cele mai scumpe, nu mai figurează, practic, deloc pe listele de comenzi (un singur A-340). Scăderea cursului dolarului pe piețele valutare internaționale a ajutat, fără îndoială, firma americană. Dar la această șansă ea a adăugat și o politică comercială mult mai agresivă decât cea a concurentului său european. Ca să nu mai amintim și cele mai recente evenimente aeriene ce au implicat avioane AIRBUS, inclusiv catastrofe precum cea de la Balotești.

● **Votul uninominal pătrunde și în Federația Rusă.** Cu un număr de 264 de voturi "pentru" față de 45 "impotriva", Duma de Stat (Camera inferioară a Parlamentului rus) a adoptat o nouă lege electorală, menită să îmbine avantajele și dezavantajele celor două sisteme electorale principale: cel de listă și cel uninominal. Astfel, câte o jumătate din numărul deputaților va ajunge în Parlament prin câte una din cele două forme. În ce privește listele pentru scrutinul proporțional, se prevede că minimum 95% din candidați să reprezinte provincia.

● **"Solidarnosc" reia lupta cu comuniștii.** Ultimele evoluții pe scena politică poloneză au avut darul de a redă spiritul de luptă al muncitorilor polonezi, unite sub stindardul sindicatului "Solidarnosc" (Solidaritatea), împotriva resurrecției comuniste ce amenință țara. Recent, cca zece mii de manifestanți, membri ai sindicatului, au protestat la Varșovia împotriva guvernului de stânga, fiind în-

tâmpinați cu violență de forțele de ordine. Este prima încercare a noilor guvernanti ai Poloniei (fostii comuniști), după 1993, de a respinge prin forță o manifestație populară.

● **Bani pentru revoluție, bani pentru amante.** Adevărată fată a lui Lenin începe să devină evidentă chiar și pentru cei ce l-au idolatrizat. Ipoteza că liderul revoluției bolșevice nu a fost altceva decât un agent secret german, a cărui acțiune era destinată să scoată Rusia din războiul cu Puterile Centrale, prinde tot mai mult contur. Generalul rus, istoric militar, Dmitri Volkonov, care a avut acces la cele mai secrete dosare ale arhivelor sovietice, a publicat, pe baza acestora, în Franța, studiul cu titlul "Adevăratul Lenin". El relevă faptul că Lenin primise, într-un număr de conturi bancare, substanțiale sume în valută, originare din Germania. Fuga lui în Finlanda se datorează actelor sale de înaltă trădare, dovedite prin aceste conturi și nicidecum activității sale bolșevice, cum s-a susținut mai târziu, pentru a face din Lenin un "marș" al revoluției. Dar dacă Lenin era un trădător de țară, el nu-și trăda, în schimb, amantele. Statutul privilegiat al ultimei sale concubine, Krupskaja, o dovedește, fără a fi, totuși, un caz singular. Inesei Armand, pe care a cunoscut-o în 1910 la Paris, Lenin i-a "aranjat" o pensie alimentară pe care statul sovietic a plătit-o acesteia ani buni după moartea "titanului".

Pagină realizată de
N. DELEANU

Politica virtuală

Cuvântul „virtual”, utilizat mai ales ca adjectiv, are o încărcătură mai mult decât prefigurată și abstragă. În ultimul timp, dimensiunile unui concept care merită nu numai o analiză mult mai atentă, ci și o abordare sistematizată.

În fizică acest termen, „virtual”, este precis definit, fiind strâns legat de noțiunea de imagine. El este, în general, opus adjectivului „real” și utilizat pentru a caracteriza natura imaginilor în optică.

Într-o accepțiune mult mai largă, termenul se generalizează în sfera conceptelor. Iată una din semnificațiile care i se atribuie în Marele Dicționar al sec. al XIX-lea, de Pierre Larousse:

„Se dă calificare de „virtual(ă)” unei cauze, unui efect, unui rezultat a cărei existență se poate concepe, fără ca să fi îndeplinite condițiile, care ar lua naștere dacă ar avea loc, dar care rămâne în stare de pură ipoteză.” <1>

Pot aceste condiții să suscite un mai mare interes decât cel de pură specialitate? Răspunsul este legat de paradoxul sfârșit al uimitorului secol XX.

Cibernetica și dezvoltarea domeniului calculatoarelor electronice, premisele esențiale ale spectaculoasei, așa zise societăți informaționale, aflată în plină expansiune, introduc termenul în limbajul curent. Inițial au apărut noțiuni asociate, foarte „tehnice” și cu precise semnificații în tehnologia calculatoarelor. Ar fi de remarcat noțiuni ca „memorie virtuală”, „spațiu virtual” sau „adresă virtuală”. Aici, definițiile lor nu ar face decât să lungescă în mod inutil expunerea. Un singur lucru este important de subliniat, și anume observația că în toate situațiile se pot remarca drept atribute esențiale ale utilizării termenului, prioritățile de aparență. În definirea termenului din citatul <1>, acest aspect se exprimă prin: „ca și cum” sau „pare”.

Într-adevăr, în cazul „memoriei virtuale”, aceasta „pentru utilizator... apare ca o memorie principală de capacitate egală cu cea a echipamentului de memorie externă... (etc.)” <2>

Începând să sune ca un cuvânt la modă, în scrierile de popularizare, în literatura științifico-fantastică și chiar în presă, termenul este preluat din ce în ce mai des. Mai mult, de aici își face loc o idee, un concept, cu o semnificație mult mai adâncă. Aceasta este „realitatea virtuală”. La o primă analiză ar putea fi considerată o greșeală. Asocierea „realității” cu adjectivul „virtuală” poate fi considerată în cel mai fericit caz neinspirată. „Realitatea” vine de la cuvântul „real”, concis, definitibil ca un fapt <3>. „Realitatea” este astfel „calitatea de a fi real; lucru sau totalitate care este real(ă) și nu în imaginație sau fantezie” <4>. Poate fi, în consecință, asociat acest termen cu „virtual” care, după cum am văzut din citatul <2>, are semnificația unei „existențe care se

poate concepe... dar care rămâne în stare de pură ipoteză”?

Pentru a avansa este absolut necesar să introducem în analiză subiectul, cel asupra cărui se exercită efectele noțiunilor în discuție. În „observator uman”, „utilizator” etc.

Fără a avea pretenția unei riguroase definiții, ideea de „realitate complex de stimuli sau senzații care, acționând asupra „observatorului s-ar afla în anumite condiții reale, ar simți, de exemplu, cineva aflat într-un camion în mers, stând în vizuală, auditivă și olfactivă, senzitivă, mișcarea hamaacului ar de a deplasare pe mare.

Există încă de pe acum domenii de activitate umană în care astfel de situații sunt obișnuite. Pregătirea astronautilor sau utilizarea simulatoarelor de zbor de către piloții de linie pot fi desigur niște bune exemple.

Omenirea a atins prin dezvoltare tehnologică, un nivel care ar impune

de cursa înarmărilor a fost Inițiativa de Apărare Strategică (SDI - de la inițialele din limba engleză pentru Strategic Defence Initiative), un vast sistem de arme utilizând laser, ne-realizat însă practic. Ar putea fi considerată o armă la nivel planetar, dar virtuală. Și noi, românii, avem experiență, foarte tragică din păcate, a „Revoluției în direct”, multe canale de televiziune preluând și difuzând concomitent cu desfășurarea lor, extraordinarele întâmplări din zilele de sfârșit de decembrie 1989. Mai pot fi date multe exemple: lovitura de stat de la Moscova, dezmembrarea URSS, Războiul din Golf, conflictele din Bosnia, Cecenia etc, unde, în ciuda eforturilor, nu se poate face pace.

Asocierea tuturor acestor evenimente expunerii de mai sus ar putea fi caracterizată ca forțată. Ar trebui considerat amănuntul însă, că în toate aceste cazuri, ceva se întâmplă „ca și cum...”; în toate aceste cazuri „aparența” a jucat un rol important; și mai ales pentru toate, multe aspecte rămân de elucidat la mult timp după desfășurarea lor.

Poate ar fi deci îndreptățită întrebarea: „Ne îndreptăm oare și către o politică virtuală?”

Sorin Lepșa, deputat PNȚCD (Brașov):

„Bani pentru partid”

În ultima perioadă, diverse publicații au scos la iveală numeroase afaceri murdare, cocoloșite de cei aflați la Putere, sădind neîncrederea populației în adevăratai întreprinzători particulari. Astfel, sub titulatura „Bani pentru partid”, s-au dezvoltat metodele și acțiunile prin care Puterea procedea la strângerea de fonduri pentru campania electorală, și nu numai!

DI. deputat S. Lepșa solicită primului ministru să precizeze opinia Guvernului în această problemă, precum și prezentarea rezultatelor anchetelor făcute de organele abilitate. Pe de altă parte, oare de ce a fost stopat Proiectul Legii partidelor politice?

Însă o mai mare atenție utilizării unor astfel de concepte, ținând cont de implicațiile posibile în afara unor delimitări, să zicem sectoriale. Ele trebuie scoase din contextul evaluării la nivele cum ar fi divertismentul sau stricta specialitate și chiar al unor extravagante curiozități. Aceste concepte sunt serioase. Și aceasta pentru că este pentru prima dată în istoria cunoscută a civilizației când o informație, de exemplu, devine în mod specific „știre”, poate fi cunoscută instantaneu, teoretic cel puțin, de marea majoritate a locuitorilor acestei planete. Această globalizare a devenit posibilă prin intermediul televiziunii.

Dezvoltarea calculatoarelor, a tehnicii video, a cinematografeii și a televiziunii vor impune societății o reacție mult mai serioasă față de ideea exprimată prin adjectivul „virtual”. Experiența de până acum nu este deloc liniștitoare. În anii treizeci, punerea în scenă a „Războiului lumilor” de către Orson Welles și radiodifuzarea sa în termenii unei „virtuale invazii” a marșenilor, au creat panică printre zeci de mii de oameni. Stadiul cel mai ridicat atins

Utilizarea „holospațiului” din serialul Star Trek are o dimensiune mai amplă decât o secvență oarecare dintr-un film de divertisment, fie el și științifico-fantastic? Indiferent de răspunsuri este bine de reținut că în tehnică și în știință, oricât de mult s-ar opera cu o astfel de idee, principiul care ghidează claritatea gândirii este stabilirea și menținerea unor sisteme de referință. Acest principiu este respectat cu sfințenie.

În domeniul socialului și al politicii acest principiu s-ar transpune prin stabilirea ierarhiilor de autoritate. De altfel, nici calculatoarele nu ar putea fi utilizate fără aceste ierarhii. Într-adevăr, după falimentul ideologilor, umanitatea trece în mod evident prin ceea ce s-ar numi o criză a autorităților. Nu este vorba, desigur, de acele autorități instituționalizate, mai simple spus, numite, care ar lipsi. Dimpotrivă, ele abundă, ajungând de multe ori la contestații reciproce și dispute paradoxale. Este vorba de autoritățile recunoscute și acceptate. Personalități și, prin generalizare, instituții care să fie recunoscute ca atare de cât mai mulți și acceptate fără constrângere. Aceasta ar putea da sensul, orientarea și sprijinul chiar și în spațiul „politicii virtuale”.

Viorel GROSU

<1> Pierre LAROUSSE, Marele Dicționar Universal al sec. al XIX-lea
<2> Dicționar de informatică, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc. 1981, pag. 212.

<3>, <4>. The Oxford Popular Dictionary. Oxford University Press, 1993, pag. 367

Satanismul la Mitropolia din Oltenia

După cum se știe, congresul anual al sataniștilor are loc în luna 6, ziua 6, ora 6, numărul 6 semnificând simbolul Luciferic. Anul acesta a fost aniversat la aceste date în Cimitirul Bellu, pe vreme „satanică”. Ploua cu găleata, dar cei peste o sută de posesdați de diavol, subjugăți în totalitate de violență și isterie, au sărbătorit evenimentul sacrificând într-un mormânt părăsit, găini, pisici și câini negri, într-un ritual păgân.

Tot în luna 6, ziua 6, dar la ora 9, la Craiova, Mitropolitul Olteniei, Nestor Vornicescu, evacează cu Poliția din Casa parohială, pe slujitorul Bisericii „Sfântul Spiridon”, preotul Iulian Mladin. Motivul acțiunii nu era unul „duhovnicesc” ci unul jocos, inadmisibil între fețe bisericești și anume pentru că la 22 decembrie 1989, tâmpit preot s-a împotrivit dispoziției dată de mitropolitul Nestor Vornicescu, să nu tragă clopotele, iar enoriașii să se abțină de orice acțiune.

Preotul Mladin a fost susținut atunci de un mare număr de preoți, iar azi solidaritatea enoriașilor săi este la fel de puternică și constantă, ca în urmă cu cinci ani.

Dar „Înaltul păstor” nu l-a iertat nici o clipă pentru îndrăzneala sa... L-a acționat în justiție pentru calomnie și l-a ceterisit, luându-i „harul duhovnicesc” și dreptul de a mai slui în Biserică.

În ziua congresului satanist, adică 6, luna 6, la ora 9, IPS Nestor Vornicescu a apelat la executorul judecătoresc și la un puternic detașament de polițiști, alungând preotul din Casa parohială, amenajată prin munca și efortul său și al enoriașilor care îl iubesc și îl prețuiesc creștinește.

Mobilul acestei abominabile acțiuni „mitropolitane” este, pe de o parte, o sancțiune politică pentru atitudinea critică împotriva încălcării îndatoririlor ce revin „bunului păstor” al credincioșilor olteni, și pe de altă parte existența unui fond sufltesc inapt pentru multe valori spirituale creștine la unii înalți conducători ai Bisericii noastre Ortodoxe. Această situație anormală se datorează în mare măsură și atitudinii pasive, aproape părtinitoare a conducerii patriarhiei față de acest conflict, pe care îl cunoștea de mai mult timp și pe care nu l-a tratat cu atenția canonică meritată. Deznodământul este dezastros și el lasă impresii deplorabile în conștiințele enoriașilor, care, văd cum „Înalt preot sfințitul local al Bisericii” pedepsește satanic, pentru propria sa greșeală, pe un tânăr preot, care cu inimă și gând curat și-a exprimat o opinie incomodă la adresa „marelui ierarh”.

Profesorul Sebastian David de la Institutul Teologic din București a dat o clară apreciere asupra ureii păgâne și violentei care stăpânește pe unii oameni. „Este o întrupare a răului satanic, care pune stăpânire treptat pe sufltele fără credință sau a liber cugetarilor, care ignoră învățăturile de bază creștinești”. Buște pe aproape tău ca pe tine însuși, aceasta este concepția de bază a Evangheliei lui Christos, pe care ar trebui să o auzim și să o vedem în fapte de la IPS Nestor Vornicescu și nu ura încremenată cu care scoți din locuința sa un preot cu doi copii și cu o familie modestă, dar cu demnitate civică și creștinească.

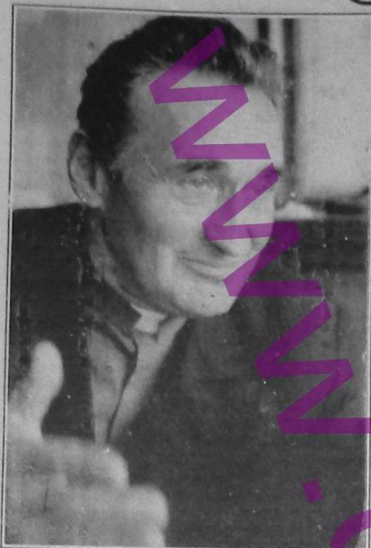
Dorim ca Dumnezeu să luămizeze mintea și să încălzească sufletul, IPS Mitropolit al Craiovei!

Petre MANDEA

Mircea Mihai Munteanu, deputat PNȚCD (Prahova):

„Este adevărat că unii polițiști își dezonorează datoria?”

DI. deputat M.M. Munteanu solicită Ministrului de Interne, dl. Doru Ioan Tărăcilă, clarificarea situației cetățeanului George Cristian Vărzaru, 29 ani, participant la mitingul din 10 mai a.c., despre care mass-media a afirmat că, arestat fiind, a fost bătut în mod bestial în beciurile Poliției Capitalei. Dacă acestea ar fi faptele, ce măsuri beciurile Poliției Capitalei. Dacă acestea ar fi faptele, ce măsuri intenționează să ia Ministerul de Interne pentru curmarea abuzurilor unor polițiști care își dezonorează uniforma?

Interviu cu părintele **MATEI BOILĂ**, senator PNTCD de Cluj

Stimate domnule Matei Boilă, sunteți senator al Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, președinte al organizației județene Cluj a aceluiași partid. Vă rog să ne spuneți câteva cuvinte legate de biografia dvs.

M-am născut la Blaj, în 1926, dar copilăria și tinerețea mi le-am petrecut la Cluj. În timpul ocupației horthiste m-am refugiat la Sibiu, revenind la Cluj în 1945, fiind înscris la Facultatea de Drept. Am participat la mișcările studentești împotriva comunismului și ocupației sovietice (1945) în cadrul organizației TUNȚ, al cărei secretar am fost. În urma acestor manifestații am fost arestat, întrerupând timp de doi ani studiile. Am terminat facultatea în 1951, dar din cauza atitudinii anticomuniste (pe care am afirmat-o și după 1949), nu am fost repartizat în nici un post, în pofida faptului că mă aflam între cei doi (din 275) integraliști ai promoției.

M-am angajat tehnician într-o șchelă de petrol, lângă Târgoviște, la Ochiuri. În 15 august 1952 am fost din nou arestat și trimis la Canal, împreună cu loturile de membri ai partidelor istorice, condamnați administrativ. După eliberare am început din nou de jos, ca sonda de întreținere la Ochiuri. Împreună cu frații mei (Ion și Elena Boilă) și cu Nicolae Balotă, am întocmit un memoriu pe care intenționam să-l semnăm și să-l dăm publicității în străinătate. În memoriu, protestam împotriva ocupației sovietice și, mai ales, împotriva complicității Occidentului, care recunoscuse guvernul român rezultat din alegeri falsificate, a căror corectitudine trebuia să fie garantată de marile puteri. Arestat înainte de trimiterea memoriului și condamnat la 10 ani închisoare. Am fost eliberat în iulie 1964 cu ocazia amnistiei generale, fără a renunța vreodată la poziția mea moral-politică (în închisoare, la eliberare sau după aceea).

După eliberare am lucrat la Fabrica de ipsos Aghires, iar apoi la Napochim Cluj, ca tehnician și economist, pînă în 1990, cînd m-am pensionat. În 1975 am terminat de scris o carte „Socialism sau libertate economică?” în care pledam pentru o economie sănătoasă, bazată pe proprietatea particulară și libertatea economică a întreprinderii, atacând pe toate planurile (economic, politic, moral) soluția marxistă. Nu am reușit să trimit cartea

peste graniță și am publicat-o abia în 1991.

Episcopii greco-catolici, cu care am fost în închisoare, mi-au cerut să accept să fiu hirotonisit preot. Ținând seama de nevoile bisericii mele, aflată în clandestinitate, am acceptat și am încercat să răspândesc, mai ales printre tineri, credința noastră. Am avut dificultăți pricinuite de Securitate, care a încercat să ne interzică activitatea. A venit „Revoluția” și am putut să ne mutăm activitatea religioasă din case în piețe, din intimitate în public.

Am susținut circa 200 de emisiuni în cadrul „Orei creștine”, de la Radio Cluj. Am scos o carte intitulată „Introducere în învățătura creștină”, considerând că cea mai importantă problemă a societății noastre este schimbarea mentalității, ce trebuie să înceapă în profunzime, prin reîncreștinarea acestei societăți.

Considerând că pot da un ajutor și pe plan politic, mi-am continuat activitatea în cadrul PNTCD, a cărui doctrină și poziție politică mi se pare cea mai indicată pentru societatea noastră.

Ce părere aveți, domnule senator, despre oportunitatea implicării în politică a intelectualilor?

După 1989, societatea noastră s-a confruntat cu o situație excepțională în problemele politicii. Politica nu se mai află în starea sa de echilibru, specifică unei țări democratice, nu mai era o chestiune de a opta între programe mai mult sau mai puțin dominate de o anumită ideologie. Era vorba de o schimbare radicală, de o întoarcere la 180° care, printre altele, a creat iluzia că soluțiile pentru societatea românească sunt soluții exclusiv politice. Am uitat în primul moment că politica nu este decât o valoare cadru care favorizează sau defavorizează dezvoltarea societății, uitând că soarta țării se decide de fapt pe planul activităților economice, culturale și spirituale, care nu pot fi înlocuite de politică.

Una dintre erorile fundamentale ale totalitarismului comunist a constat în afirmarea posibilității modificării vieții sociale, exclusiv printr-o soluție politică, în realitate printr-o utopie. Această exagerare a importanței politicului avea și o justificare, anume că dacă politica nu poate înlocui activitatea în domeniul celorlalte valori ale societății, dacă el nu poate face mult, poate în schimb să strice foarte mult, așa cum s-a întâmplat în ultimii 50 de ani la noi, cînd activitatea politică a înăbușit practic toată viața noastră socială.

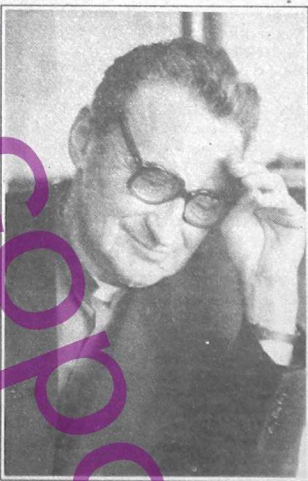
Revenind deci la momentul 1989, prin exagerarea importanței politicului, am neglijat nevoia de a schimba din temelie mentalitatea noastră în toate domeniile, începînd cu cel spiritual și continuînd cu cel moral, cel cultural și cel economic. Totuși, rămînea ca o evidentă și urgentă necesitate, înlăturarea aceluși corset politic totalitar, care strangula viața societății noastre. Dacă eforturile noas-

tre trebuiau să se concentreze spre valorile de bază, nu puteam neglija în nici un caz aspectul politic, el fiind strict necesar, mai ales după o jumătate de secol de totalitarism obscur.

De aceea, așa cum experiența noastră a dovedit-o, activitatea în domeniile esențiale (economic, cultural, spiritual) nu pot aduce o îmbunătățire importantă fără modificarea cadrului politic existent. De aici, nevoia imperioasă a tuturor cetățenilor și îndeosebi a intelectualilor de a contribui la modificări esențiale ale cadrului politic din România anilor '90. Din păcate, pe de o parte pentru că modificările de fond în mentalitățile și comportamentul nostru (economic, moral, cultural și spiritual) au fost foarte încete, pe de altă parte pentru că, pe plan politic, vechile structuri comuniste și-au impus jocul, nu am putut realiza în România aceea schimbare atât de mult așteptată. De aceea, imperativul participării cu toată energia și buna credință la viața politică, rămîne o prioritate fundamentală.

De ce credeți că angajarea politică în cadrul PNTCD este mai indicată?

Desigur, faptul că am fost angajat încă din tinerețe alături de PNTȚ, ar putea să introducă o notă de subiectivitate în acest răspuns. Totuși, socotesc că se impune pentru orice om de bună credință și cunoscător al realității noastre, faptul că politica PNTȚ din ultimele cinci decenii, precum și principiile sale doctrinare sunt cele care asigură societății noastre cele mai mari șanse de modificare a societății totalitare în care am trăit, într-o societate liberă, capabilă să îndeplinească un rol pozitiv în lumea modernă.

Care credeți că sunt prioritățile politicii PNTCD în viitorul apropiat?

Răspunsul la această întrebare rezultă din ceea ce spuneam înainte, anume că trebuie să realizăm trecerea de la societatea totalitară la una liberă, democratică. Socotesc că această trecere se poate realiza pe baza democrației creștine și a naționalismului luminat. Este foarte important pentru societatea noastră să realizeze o libertate efectivă de conștiință și politică, fără a

aluneca într-un libertinaj catastrofal. Valorile politice, morale, spirituale, care se traduc și într-o reglementare specifică a economiei, au la noi, în societatea noastră, o sorginte creștină. Considerăm însă că așa cum, de altfel, s-a cristalizat în ultimele secole, aceste valori creștine trebuie să se impună prin respectarea demnității și libertății omului, societatea neavînd rolul și nici dreptul de a „fasona” concepțiile oamenilor, ci numai acela de a asigura un climat care să poată conduce la aderarea în libertate la Adevărul în care noi, creștinii, credem. Pe plan economic, această concepție se traduce prin respectarea demnității omului, care cuprinde respectul proprietății particulare, dar, în același timp, obligă societatea, statul, să intervină ori de câte ori legile pieței conduc la dezavantajarea gravă a unor categorii de cetățeni, primeindu-le demnitatea și libertatea.

În concepția noastră creștină, unitatea socială trebuie să se bazeze pe dragoste. Omul nu poate iubi umanitatea, ci pe semenii săi. Trebuie să ne iubim și să întărim familia, națiunea, pentru ca de aici să ne ridicăm la a iubi celelalte națiuni, pînă la a iubi umanitatea în întregime ei. Prin urmare, considerăm că doctrina care a stat la baza constituirii Partidului Național din Ardeal și, apoi, PNTȚ, anume naționalismul luminat, constituirea statului pe bază națională, această doctrină este benefică și necesară în continuare. Naționalismul nostru este luminat de morala creștină și de democratismul nostru integral, astfel încât a evitat și în trecut și în prezent excesele șovine.

Ceea ce trebuie în primul rînd să învățăm de la înaintașii noștri este respectarea, în politică și în formularea doctrinei noastre, a adevărului. În această privință, a renunța la adevăr, înlocuind termenul de naționalism cu cel de patriotism, înseamnă a permite unor oameni de rea credință să monopolizeze și să compromită noțiunea de naționalism, producând confuzie în societatea românească. Morala creștină, pe care o afirmăm ca necesară în viața politică, presupune în primul rînd două lucruri: 1. subordonarea intereselor personale și de grup a celor ce fac politică interesului general și 2. respectarea adevărului în gînd, vorbă și faptă. A gândi una, a afirma alta și a face altceva, este cel mai mare rău pe care îl putem face la ora actuală. A purta adevărul este de multe ori o sarcină grea, dar dacă nu ne asumăm acest lucru, noi, care suntem un partid democrat creștin, dezertăm de la datoria pe care o avem față de partidul nostru, față de poporul nostru și față de Dumnezeu.

Vă rugăm să adresați câteva cuvinte cititorilor noștri.

Cred că cuvintele mele rezultă din ultima parte a convorbirii. Dacă vrem să avem succes, trebuie să mărturisim adevărul cu încredere, urmînd cuvintele lui Isus: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea”.